

Ağustos 2020

R **A**
Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz. **F**

Yıl: 1
Sayı: 5
Ağustos 2020

Editörler

Süveyda Güleç
Sevinç Beysun Sağar

Editör Yardımcısı

Ahmet Öztürk

Düzeltili

Şeyma Karaca
Tanık Güleç

Tasarım

Mehmet Hakan Karaduman

Sosyal Medya Sorumlusu

Aybike Ulubaş

Yardımcı Ekip

Gül Sultan Çiçek
Meryem Özdemir
Seleme Kayabaşı
Zeynep Sude Alataş

İletişim

rafdergi20@gmail.com

raf.dergi

raf_dergi

*bazı görsel içerikler freepik.com'dan alınmıştır.

02 Editörden

03 Şiirhane

04 Boşlukta Kalan
Deneme

05 Uzak ve Yarım
Deneme

06 Kuş Koyunlar
Yoluna
Alıntı

07 Gezgin
Gezi Yazısı

09 Suyu Çekilen
Dalda Kuş Masalı
Şiir

10 Başlangıç
Öykü

11 Foto-Sentez

12 Mesleğim
Hakkında
Röportaj

15 Şiirhane

16 Karikatüristik

17 Uyuyan Güzelin
Uyanacağı
Günler
Deneme

18 That Sugar
Movie
Film Sever

19 Bekleyiş
Deneme

20 Yeni Turan
Kitaplık

21 Yolların
Başlangıcı
Kitaplık

22 Ben Yusuf
Değilim
Şiir

23 Yek Lâhza
Deneme

25 Aşk Üzerine
Öykü

27 Ağrılı Kalp
Şiir

28 Bizim
Memleket
Deneme

30 İnsan İnsana
İhtiyaçtır
Şiir

31 Tablo

32 Penceremin
Dünyası
Öykü

34 11.22.63
Dizi Sever

35 Serin Bir Rüyanın
Hatırınadır Çektiğim
Dünya Ağrısı
Deneme

36 Turmalin Taşı
Sağlık

37 Şiirhane

38 Alıntı

İ
Ç
İ
N
D
E
K
İ
L
E
R

Editörden

okuyabilirdim yazabilir, kulak kabartabilirdim
farkına varabilirdim, etrafıma dikkat kesilebilir
zamanıma yetişebilirdim
aşık olabilirdim
yaşayabilirdim
mutluluğu hakeden herkes gibi
bencil olabilirdim
sevgi nedir öğrenebilir, sevilmeyi hissedebilirdim
yarım kalmış hikayeler gibi
kendimi bulacağım yeri
aramaya çıkıp,
kaybolabilirdim
iyiliği, nefes alırken
hem verirken
tadabilir
en derinimde yankılanan
alev alev çarpan bir kalple
hayatı sevebilirdim
uzun sürerdi belki
kim bilir
bir gün
kumsalda uzanır gibi
yeniden doğabilirdim

ama toprağın altına koydunuz
üstümü örttünüz
öldürdünüz
yaşamayı geçtim
ölebilirdim
kendi isteğimle
onu bile çok gördünüz

onlarca yüzlerce binlercesi
benim gibi senin gibi
son kez veda ederken şimdi
söz verilmeli
bu ilk olsun
bu son olsun
bu kurtuluşun habercisi olsun
ölümüm size dert olsun!

-Pınar Gültekin dahil 2020'nin ilk 7 ayında canice öldürülen 146 kadının anısına...

Fürade

Fatma Çiftçi

Döküyor pınarlardan yine Fürade
Kalmış yalnızlık ateşlerinde
Üşüyor bakışları
Düşüyor gözyaşları
Kanadı kırık yoldaşım Fürade
Ayrılık en çok bize yakışır
Gitmek fiili yalnız sana yaraşır
Sevgililer diyarı ancak sensiz oynasır
Kal diyemem mutsuzlardan git Fürade
Ne mağrur Füradeymişsin
En çok geceleri gelirsin
Kendini hissettirirsin
Yolda bir çift görsem hemen ensemdesin
Bir öpüşte gizlisin
Derin bir bakışta en çok
Bazen de küçük bir karedesin
Hep diptesin ve elim elindesin
Sahi beni bitiren sen değil misin
Neden benden hiç gitmezsin
Neden Fürade
Beni sularla konuşuran
Sesimle söyleştiren Fürade'm
Ya yokluğunla güldür ya varlığınla
Öldür beni
Öldür Fürade'm
Benim Fürade'm
Dipsiz Fürade'm
Git.

Tablo: Viktor Gilbert

Fatih Câmii, gece, bülbül, aşk.

Salih Bilgili

Bu gecenin mâtemi hüznü allahım göklerde
Bir minârenin şavkı şimdi bizim göğsümüzde
Aşkın mehtâbı yine sevdânın ellerinden bize
Şevk ile bir aşkın değmemiş dudağına bûsedir

Seyretmeye durmak ki bu yârin el diye göğü var
Ey kadeh sen elinde mahşerde essela ve selam
Durma diye aşkı seyrine ben manzarayım göze
Aşka da mezara da raksetmen için mâşukun var

Boşlukta Kalan

Ayşen Demirci

Bir sabah uyanıyorsun ve kimse seni kahvaltıya çağırıyor, sen uyanıp hazırlıyorsun. Kimse evi toplamamış, sen toplamak zorunda kalıyorsun.

Öğlen çayına kek yapan yok, çamaşırları yıkayan, asan yok.

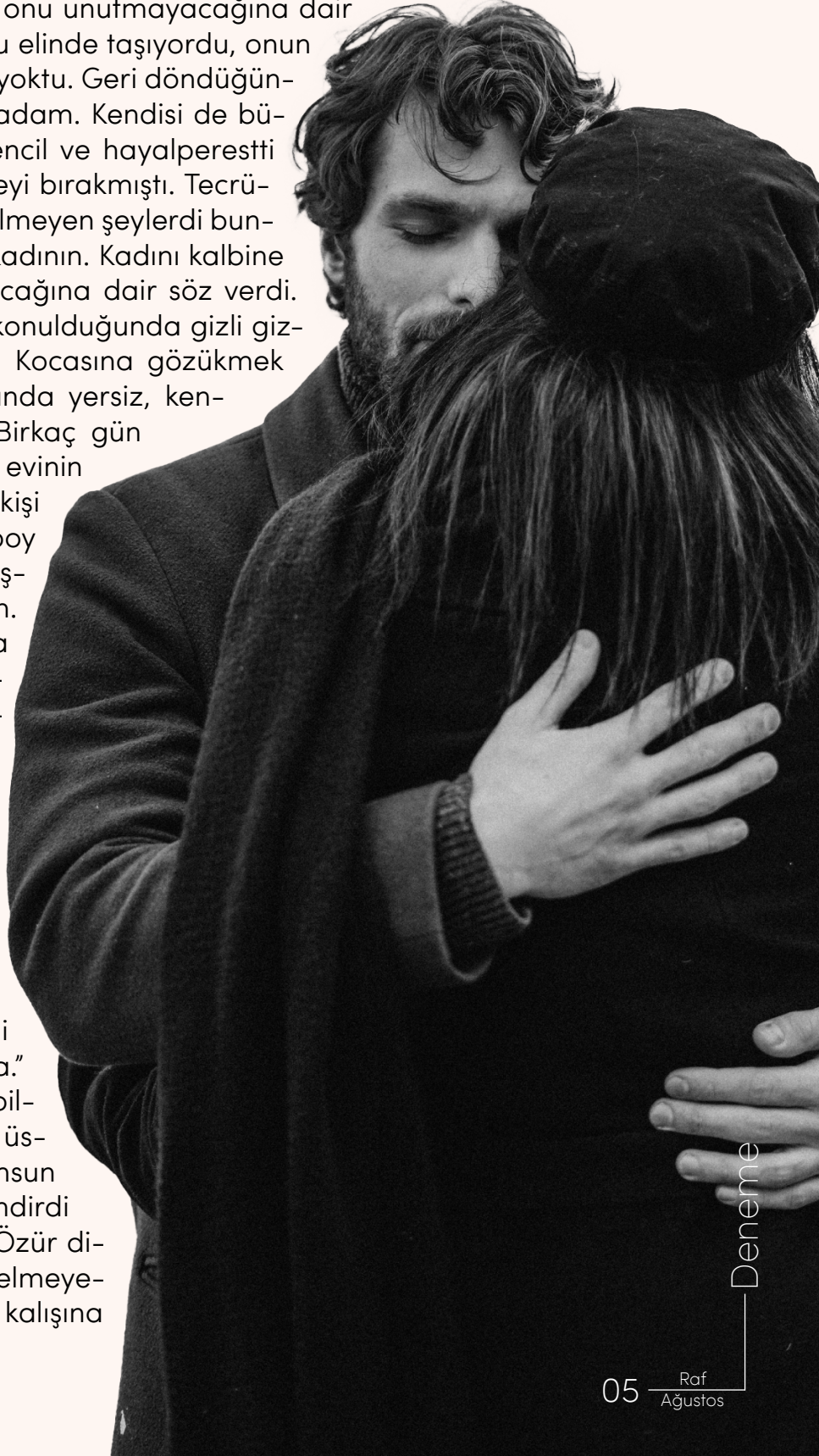
Bir sabah uyanıyorsun, dışarıda mis gibi bir hava, yaz gelmiş seni çağıran bir ses yok.

Yoklarla dolu bir gelecek ve özlenen geçmişinin arasında sıkışıp kalıyorsun.

Zamanı yönetmeyi de yeni yeni öğreniyorum ben, büyümekte zorlanmam bundan. Herkes gibi değil yaşamım, ben çok erken büyüdüm. Evdeki bazı seslerin yerini doldurmaya çalıştım. Büyüdüm sanıyordum, ama henüz değil, insan hangi zamanda büyüyor? Ben büyüdükçe sanki yok oldum. Yerini doldurmam gerekirse kitaplarla yapıyorum artık bu işi, biri giderse yerine yenisini koyabiliyorum. Ama onda bile bazen içim sızlıyor. O yüzden kimseyi, kimseye ödünç bile veremiyorum. Sevgi ne denli büyükse, unutmak o denli büyük ve acı olur.

Bir sabah uyanıyorum yine büyümemişim diyorum kendime. Kimsenin boşluğu büyümemle dolmayacak sanırım. Kitap kokusunda kaybolayım bari diyorum. Sonra kalkıp çayı koyuyorum...

Hayatının aşkını bulmuştu adam, ama farklı hayalleri de vardı. Dünya, birine bağlanıp uslanmak için fazla kalabalık, bir şehre alışıp yerleşmek için de fazla büyüktü. Önünde öyle uzun bir ömür vardı ki kaç hayat sığdırabileceğini aklı almıyordu. Keşfetmesi gereken onca şey varken istedi ki hayatının aşkı onu beklesin. Mutlu olamazdı eğer dilediği şekilde yaşamasaydı. Aklı hep o hayatta kalırdı. Oysa sözleri vardı, ölüm ayıracaktı onları ancak. Bilmiyordu adam, bazı sözler ağızdan çıkmamalıydı. Kadın onu çok sevdi her zaman sevdi, ömrü boyunca bildi onu seveceğini. Başkasıyla evlendiği gün adamın ismini aklına kalbine ve ruhuna kazıdı, onu unutmayacağına dair söz veriyordu kendine. Çocuğunu elinde taşıyordu, onun çocuğuydu ama adamın haberi yoktu. Geri döndüğünde kadını evli ve çocuklu buldu adam. Kendisi de büyümüşü, olgunlaşmıştı. Hala bencil ve hayalperestti belki ama insanları küçük görmeyi bırakmıştı. Tecrübe edinmişti, hiçbir okulda öğretilmeyen şeylerdi bunlar. Adam mutlu olmasını istedi kadının. Kadını kalbine gömdü ve o da asla unutmayacağına dair söz verdi. Geçen kış kadına kanser teşhisi konulduğunda gizli gizli seyrederdi hastane odasında. Kocasına gözükmek istemedi. Kendini onların hayatında yersiz, kendi hayatında kimsesiz hissetti. Birkaç gün önce gömdüler kadını adamın evinin yanındaki mezarlığa. Çok az kişi vardı cenazede. Oğlu yeni yeni boy atmış, bıyıkları çıkmaya başlamıştı. Uzun uzun izledi onu uzaktan. Kadını gömdükten sonra fazla durmadılar. Herkes evine dağıldı. Adam yaklaştı yanına sonunda. Gözlerindeki ıslaklık mezarı sulamaya yetmemişti. "Bir ömür beklerim seni" deyişi geldi aklına. Nasıl da güzel gülmüşü du dağının kenarıyla. Arkadan bir ses duydu, gitmeye hazırlanıyordu ama durdu. "Seni buraya getiren sevda zamanında an-nemi en derinden yaraladı, şimdi bırak da rahat uyusun mezarında." Oğluna baktı adam. Bildi ya da bilmedi, kendine benzetti onu ama üstünde durmadı. "Benim çocuğumsun sen" demedi. Bakışlarını yere indirdi daha önce hiç yapmadığı gibi. Özür diledi ve uzaklaştı; bir daha geri gelmeyecek gibi. Her büyük aşkın yarım kalışına olan inancı tamdı artık.

Kuş Koysunlar Yoluna

Nilgün Marmara

Bir karga bir kediyi öldüresiye bir oyuna davet ediyordu.
Hep böyle mi bu?

Bir şeyden kaçıyorum bir şeyden, kendimi bulamıyorum dönüp gelip kendime yerleşemiyorum,
kendimi bir yer edinemiyorum, kendime bir yer...

Kafatasımın içini, bir küçük huzur adına

aynalarla kaplattım, ölü ben'im kendini izlesin her yandan, o tuhaf sır içinden!

Paniğini kukla yapmış hasta bir çocuğum ben.

Oyuncağı panik olan sayın yalnızlık kendi kendine nasıl da eğlenir.

Niye izin vermiyorsun yoluna kuş konmasına

niye izin vermiyorum yoluma kuş konmasına

niye kimseler izin vermez yollarıma kuş konmasına?

"Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna" bir çocuk demiş.

Gül Kokulu Şehir:

Isparta

Fahriye Ak

Keçiborlu, Kuyucak Köyü

Isparta, Akdeniz bölgesinin gül kokan şirin bir şehri. Adeta cennetten bir köşe. İnsana huzur veren ve dinlendiren; “Evet, olmak istediğim yer burası.” dedirten mis kokulu bir liman, bir sığınak.

Cennetten bir köşe demekle asla abartmış olmam Isparta’yı. Göller ve güller diyarı, lavanta ve zambak bahçeleri ile çok daha fazla hak ediyor bu sıfatı.

Dünyada sadece iki ülkede yetişen pembe gülden gül yağı, suyu, reçeli, kremi, lokumu, dondurması yapıp Türkiye’ye ve dünyaya ihraç ediliyor. Kabe’nin yıkıldığı gül suyu Isparta’dan gidiyor.

Gül bahçesi olan yaşlı bir amca, elindeki gülü göstererek: “Kızım bu gül var ya bu gül, Allah’ın bize ve bu yöre halkına bir hediyesi, bir lütfudur.” demişti. Çok haklı bir gurur değil mi? Bahar ayları geldiğinde tüm Isparta gül kokar, toplanan gülleri taşıyan kamyonlar sokaklardan geçerken etrafa mis gibi kokular yayarak giderler.

Bu dönemde geziler düzenlenir, festivaller yapılır, turlarla gelen insanlara gül ve la-

vanta bahçeleri gezdirilir. Güler yüzlü tatlı dilli gül kokulu insanlar, misafirlerine lezzetli ikramlarını tattırır ve çok güzel anılarla buradan ayrılmalarını sağlarlar. Diğer bir cennet köşesi Eğirdir Gölü: Türkiye’nin en büyük ikinci tatlı su gölüdür. Alabalık, kerevit ve sudak balık türleri yetişir ve ihraç edilir.

Eğirdir’e gelip alabalık yemeden, seyir tepesinden eşsiz göl manzarası eşliğinde çayın ve gözlemenin tadına bakmadan gitmek olmaz. Tarihi yarımadağı gezip anı biriktirmeden ayrılmak ise asla olmaz.

Isparta ve Eğirdir’in elması da en az gül ve lavanta kadar önemli gelir kaynaklarındandır. Elma dışında birçok meyve ve sebze de yetişir bu yörede; kiraz, üzüm, şeftali, patates, fasulye vs.

Davraz Dağı kayak merkezi kışın gelinip tatil yapılacak en güzel tercihlerdendir. Davraz Dağı 2635 metre yükseklikte Isparta Ovası’nı kocaman kollarıyla sarıp sarmalamış bir dağdır. Yamaçlarında çam, ardıç ve sedir ağaçları yetişir. Bitki örtüsü çok güzel ve oksijeni boldur.

Şarkikaraağaç ilçesinde de bulunan Kızıldağ Milli Parkı mavi sedir ormanları ile kaplıdır. Bol oksijeni ile astım ve göğüs hastalarına adeta şifa dağıtır.

Yazılı Kanyon Tabiat Parkı iç ve dış turizm için en çok ziyaret edilen doğa harikalarından biridir. Kanyonun yan duvarlarında Bizans dönemine ait yazılar bulunmaktadır.

Zindan Mağarası, Men Tapınağı, Ertokuç

Medresesi, müzesi, mesire alanları gezildiğinde iz bırakacak yerlerdendir.

Gölcük Tabiat Parkı Isparta'nın nadide yerlerindedir. Gölcük krater bir göl olup Isparta merkeze çok yakındır, gezip görenleri adeta kendine aşık etmiştir.

Isparta'yı anlatırken meşhur düğün yemeklerini es geçmek olmaz. Sokaklara kurulan kalabalık sofralarda kabune pilavı baş tacı olan ikramlardan biridir. Önden çorbası gelir ardından etli fasulye yemeği, keşkeş, salata, söğüş, turşu, ayran ve en sonda fıstıklı irmik helvası. Bazı yörelere göre değişse de vazgeçilmezi kabune pilavıdır. Ayrıca kuyu kebabı, tiriti, pişisi, nokulu, oğlak çevirmesi tatmanız gereken lezzetlerin sadece bazılarıdır.

Rahmetli Barış Manço yaptığı bir TV programında Isparta'yı şöyle anlatır "Dostlar bazı yerler vardır anlatımı zordur, gezmesi zordur, dere tepe. Ama burası, yani Isparta, dümdüz bir ova, kağıt gibi adeta, çok güzel çok güzel... Havası, suyu, insanı, toprağı şahane!" der ve seyredenleri Isparta'ya davet eder. Ben de bu nadide Gül kokulu cennet köşesine sizleri bekliyorum, hepinize güller ve göller diyarından selam ve sevgiler gönderiyorum...

Suyu Çekilen Dalda

Kuş Masalı

Rıdvan Yıldız

İmtiyazlı ölümler her şeyin üstünde
Eksi kırk derecede soğuk bölgelerde bile
İnsanlar yeryüzünden daha alçak
Tasası gölgemizde giden günlerin

Denize ulaştı mı bilmem ilk insanlar
Kadınlar hala gözyaşından ibaret
Kravatlı adamlar-hani şu beyaz yakalılar-
Yalan alıp caka satıyorlar
Emekçinin gururunu acıtarak

Komşular kırık değnek sokağın damarlarında
Sonbaharın ve her zamanın müşterisi küfür
Kış ilerliyor bir konyağın dibinde
Şu şapkalı güvenlikçileri hazmedemiyorum
Pazar gününü kilitledim eve

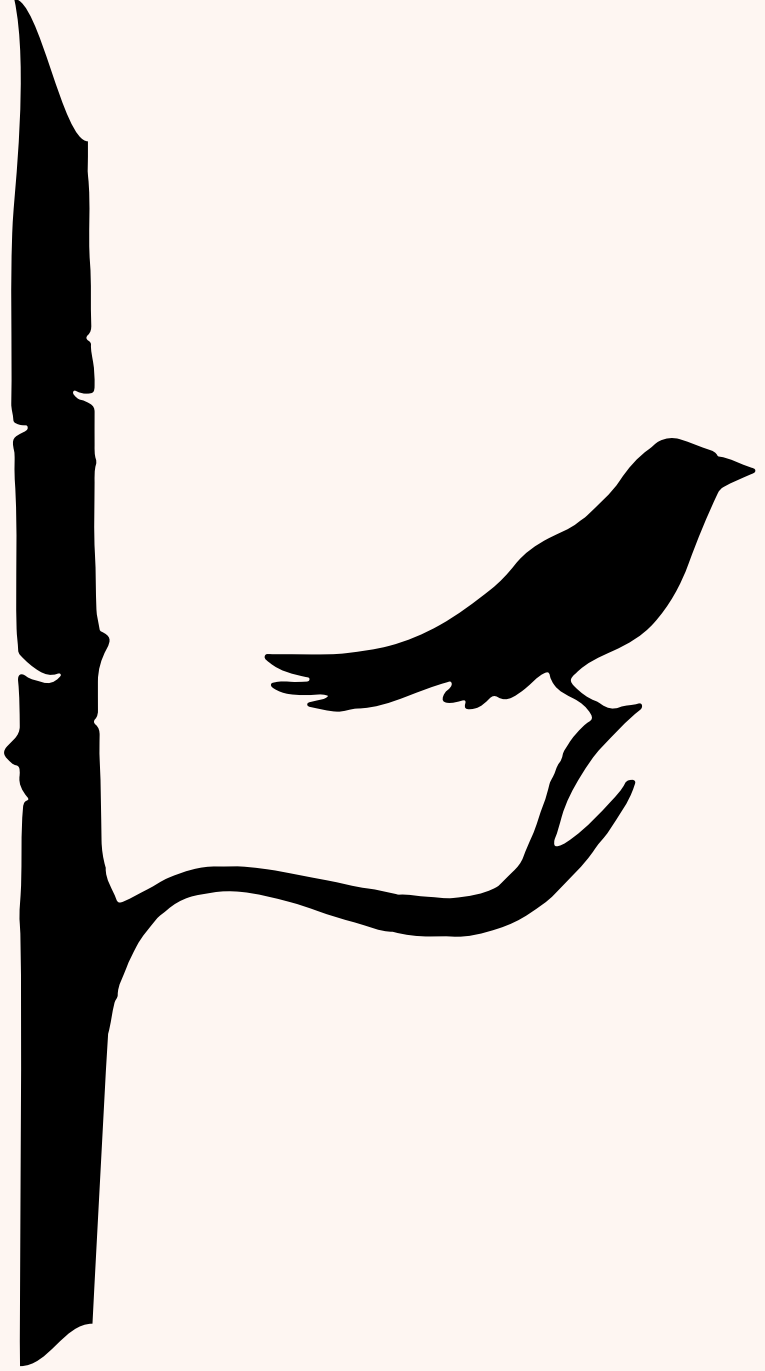
Ben köpüren kalabalıkların taşrasayım
Japonya denizin vasiyetidir belki

Cinnet evinde kasvetli bir oda
Şahdamarımdan mezarlar yapıyor
Herkesi isminden oyduklar dünyada
Gözleri bir acının penceresi olsun diye

Aklım köy evinde soğuk kuyu
Suyu çekilen dalda kuş masalı sesim
Dizeler içimin haritası öğrenebilirsen

Ben hala menevişli bozkırlarda
Küfürler sardım tabakamda
Kapılar geceyi öğrendi
Bıçağın gövdesinde göğe küskün elim

İçtiğim sular dar gelir içimdekilere
Freud çocukluğuma eşlik ediyor
Küçüklüğüme izin vermiyor çocuklar

"Gözlerimi açamıyorum. Etrafta neler olduğunu göremem bana korku veriyor. İçime bir şey doluyor. Boğulacak gibiyim. Yüksek bir ses duyuyorum. Sanki birisi bağıyor ya da ağlıyor, anlamıyorum. Fakat onun çevresindekiler de bağıyor olmalı çünkü çok fazla gürültü var gibi hissediyorum.

Üşüyorum. Bu hissi daha önce hiç hissetmedim. Benim geldiğim yerde böyle şeyler yoktu. Üşümek yoktu, bu gürültü yoktu. Beni çok rahatsız ediyor. Fakat duygularımı ifade edemem. Sanırım çevremdekiler başka bir dil konuşuyor. Onları anlayamıyorum.

Beni bir yere koydular. Burası geldiğim yer gibi kokuyor. Daha önce koku alıp alamadığımı hatırlamıyorum fakat alıyor olmalıydım. Çünkü bu koku evime benziyor. Gürültüler azalıyor gibi. Avazı çıktığınca ağlayan kişi de artık ağlamıyor herhalde. Artık gözlerimi açabilirim.

Açamıyorum. Çok az açılıyor gibi oluyor ama öyle az ki hiçbir şey göremiyorum. Bedenimi kontrol edemiyorum. Bu beni bir anlık korkutuyor. Korkmamla beraber ağlama sesi de tekrar başlıyor. Acaba bu ses benden mi çıkıyor? Birisi bana dokundu. Sarılıyor mu? Başka bir ağlama sesi daha duyuyorum. Bu evim kankan kişi olmalı. Keşke ağlamasa. Ağlamaması için bir şey yapmak istiyorum fakat henüz bedenime bile sözüm geçmiyor ki. Hiçbir şey yapamıyorum.

İçimde büyük bir korku var. Gözlerimi açmaya çabaladıkça gelen ışık gözlerimi yakıyor. Hala hiçbir şey göremiyorum. İçimdeki korku çok büyük ama bu kokunun sahibi yanımdayken korkum azalıyor. Beni hareket ettiriyor olmalılar çünkü o koku bazen uzaklaşıyor ve uzaklaşınca ağlama sesiyle doluyor kulaklarım. Artık eminim, ağlayan benim.

O kokuyu duyuyorum şimdi yine. Bu çok ışıklı, göz yakan, soğuk ve korkunç yerde benim ne

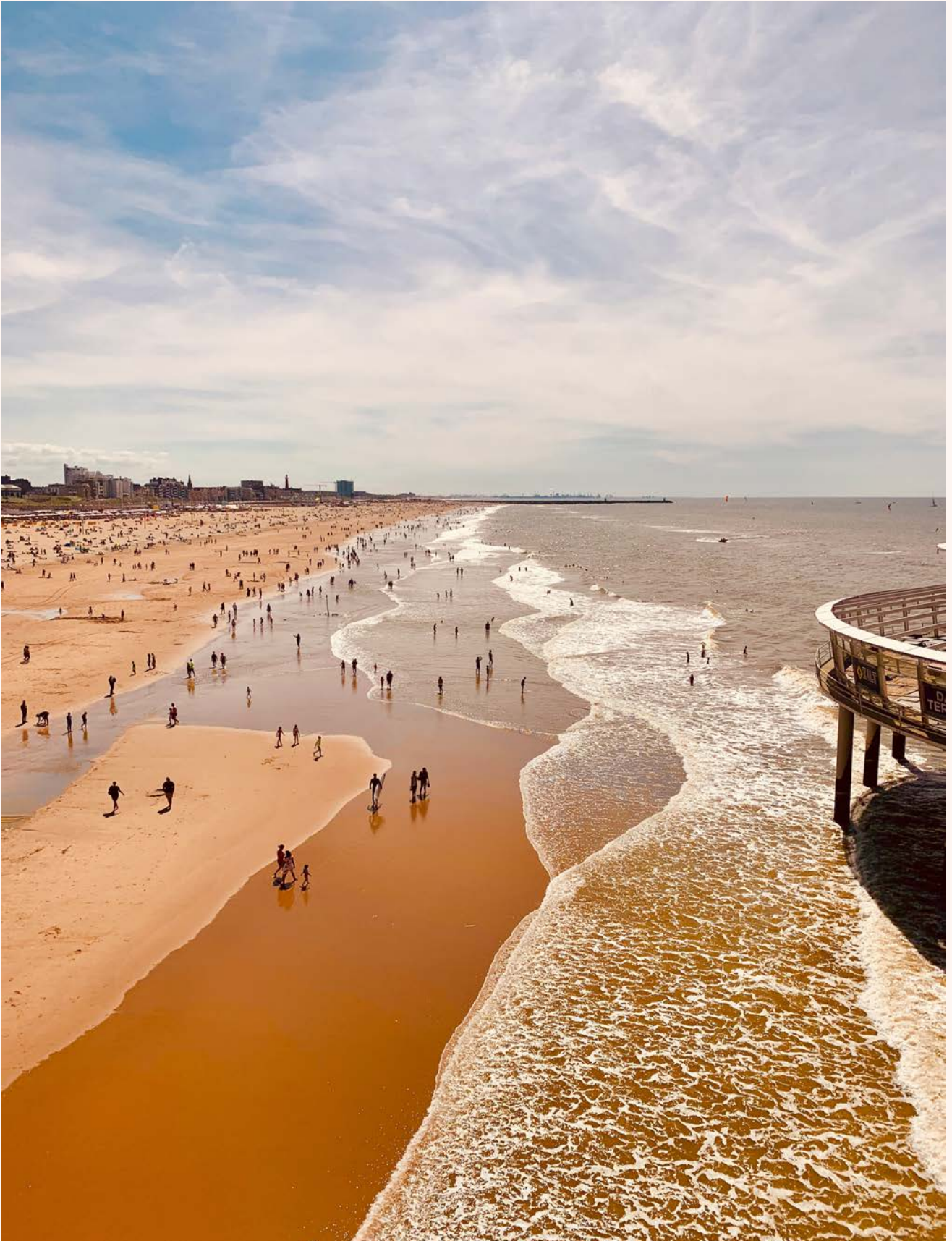
Tablo: Henry-Jules-Jean Geoffroy

işim var? Kendi bedenime sözümün geçmediği ve kimseyi anlamadığım bu yerde bir tek bu kokuya güvenebiliyorum. Bana huzur veriyor. Sakinleştiriyor. Evet, ağlamıyor olmalıyım. Düşüncelerim yavaşlıyor. Ne olduğunu anlamıyorum ama kendimi bırakıyor gibiyim."

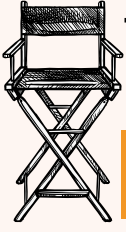
'Uyudu' dedi kısık bir sesle hemşire. 'Sizin de biraz dinlenmeniz iyi olur' dedi. Teşekkür ettim ve hemşire gidince hemen az önce bebeğimi kucağımdan alıp içine koyduğu beşiğe yaklaştım. Öyle güzeldi ki benim bebeğim. Aylarca bekledim onu. Şimdi burada, yanımda. Hem de öyle güzel kokuyor ki... Artık anne oldum. Ona baktıkça içim neşe doluyor. Bu günü asla unutmayacağım.

***

Yıllar sonra küçük bir kasabada bir evin bahçesinde bir aile kutlama yapıyordu. Çocukları 15 yaşına giriyordu. Sayısız süs ve balonlarla etraf süslenmişti. Pasta kesildikten sonra annesi oğlunun doğduğu günü hatırladı. O günü herkesin içinde heyecanla anlatmaya başlayacaktı ki oğlu kulağına eğilip "Anne beni arkadaşlarımla yanında utandırırıyorsun, lütfen anlatma." dedi. Annesi kocaman bir gülümsemeyle oğluna sarıldı ve "Peki oğlum." dedi.

Fotoğraf: Zehra/umpoucovento
Scheveningen, Zuid-Holland, Netherlands

Yönetmen Semra DüNDAR ile RÖPORTAJ

Semra DÜNDAR, aralarında Hayat Bağları, Baba Ocağı, Düşman Kardeşler gibi dizilerin de bulunduğu 10'dan fazla dizide yönetmen koltuğunda oturmuştur. Ankara'da doğup büyüyen yönetmenimiz İstanbul Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema bölümünü kazandıktan sonra İstanbul'a yerleşir. Üniversite yılları çeşitli zorluklarla geçse de bir an önce mesleğe atılma heyecanı her zaman diridir. Son yılında Mustafa Şevki Doğan ile tanışması kariyerine giden yolda ilk adımları atmaya başlamasını vesile olur. Kariyer basamaklarını emin adımlarla tırmanan Semra DüNDAR, 2013 yılında kendi şirketini kurması ile hem senaristliğini hem yönetmenliğini hem de yapımcılığını üstlendiği, aralarında Vay Başıma Gelenler, Aşk Nerede, Oğlan Bizim Kız Bizim gibi çalışmaların da yer aldığı birbirinden güzel filmlere imza atarak sinema tarihimize adını yazdırır.

Merhaba Semra hanım hoşgeldiniz. Sorularımıza geçelim isterseniz.

Ne zaman yönetmen olmaya karar verdiniz? Sektöre girerken yönetmen olmak için mi girmiştiniz yoksa ilerledikçe mi buna karar verdiniz?

Bu sorunun cevabı çok nettir bende. Sadece yönetmenlik hayaliyle bu sektöre giriş yaptım. Sene 92, lise son sınıftayken Çingeneler Zamanı (Time of the Gypsies) filmi izledim, o zamanlar çok sık sinemaya da gidemiyoruz tabii. Film izlerken ben ayrı bir dünyada gibi hissettim. Büyüledim. Yönetmen olup ben de bu tarz filmler çekmek istiyordum diye karar verdim. Romantik, müzikli, müzikleriyle var olan filmler yapacağım dedim ve bunu yaptım da.

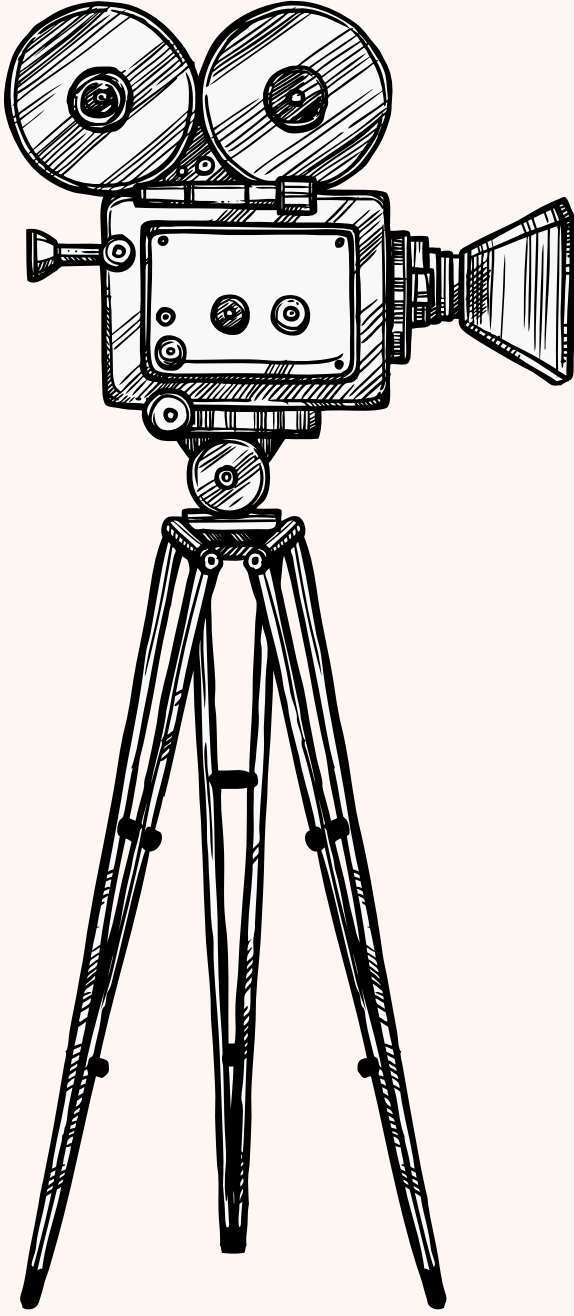
O gün sinemadan çıkışta bu eseri kimin yapabileceği sorusunu sorduğumda yönetmenin eseri olduğunu öğrendim ve artık olmak istediğim yeri biliyordum. Sektöre ilk adımımı attığımdan beri tek hayalim yönetmen olmak oldu. Yavaş yavaş tırmandım. Bu yol sancılı bir yol bunu da belirtmeliyim. Birinin yanında en alt seviyeden öğrenmeye başlamanız gerekiyor. En etkili öğrenim yolu bizim meslekte us-

talık çıraklık ilişkisi ile ilerlemekle oluyor.

Yönetmen olmak isteyenler mesleğe nasıl bir giriş yapmalı?

Bu soruya az önce biraz cevap vermiş oldum aslında. Bu mesleği yapmayı düşünenlerin ilk önce sıfırdan başlamayı göze almaları lazım. Işığın nereden nasıl yansıması gerektiğinden tutun da oyuncunun konuştuğu pozisyondan, arkaplandaki uğultular seslerin nasıl daha iyi gelebileceğine kadar her şeyi bir ustanın yanında en iyi şekilde öğrenebileceğiniz bir meslek. Okuluna gitmek, teorik bilgileri öğrenmek elbette çok önemli fakat usta çırak ilişkisi olmadan yetişmek bu meslekte imkansızdır. Örnek verecek olursak, 'Çehov'un silahı' prensibi her sinemacı tarafından bilinen bir prensiptir. Çehov der ki: "İlk bölümde duvarda asılı bir tüfek olduğunu söylüyorsanız, ikinci ya da üçüncü bölümde o tüfek patlamalıdır. Eğer patlamayacaksa o tüfek orada asılı olmamalıdır."

Öykülerini yazarken kullandığı bu yöntem, sinema anlatıları için de geçerlidir. Bu prensibi daha da genelleştirecek olursak, bir yönetmen filminde bir şey göstermeyi ya da söylemeyi seçtiyse, bu bir amaca hizmet etmelidir. Okulda bunu sadece teoride görebiliyorken, bir yönetmenin yanında staj yapıyor olsanız dahi orada duran silahın patladığını gözlemlenizle görebilir ve bu kuralın aslen yaşandığına şahit olabilirsiniz.

Kendine bir yer edinene kadar yılmadan çalışması gerekiyor bu mesleği düşünen biri. Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz derler ya tam da bizi anlatıyor bu söz. Israrlı, kararlı ve

girişken olup ilerlemek bu sektörde tutunabilmenin tek yolu.

Bu alanda diplomanın önemi nedir?

Sinema bir sanat dalı olduğu için belli bir diplomaya sahip insan çalıştırmak yerine işinin ehli, çıraklıktan yetişmiş kişilere öncelik verilir. Ben İstanbul Üniversitesi radyo televizyon mezunuyum Mimar Sinan Üniversitesinde sinema da yüksek lisans yaptım fakat mesleğe giriş için bir diplomanız olması şart değil. Özgür ve yaratıcı olabilmek bu kulvarda ilerleyebilmek için anahtar hükmünde. Ressam veya müzisyen gibi düşünebiliriz, kendini ne kadar yetiştirmişse bir insan bu dalda o kadar başarılı olacaktır.

Basamakları tırmanarak bir yerlere gelmekten bahsetmişsiniz. Peki ya sizin meslekteki dönüm noktanız neydi?

Televizyonlarda çalışırken 2001 yılında dizi ve film piyasasına girdim ve asistanlıkla başladım.

4-5 yıl sonra yardımcı yönetmenliğe geçtim ve sonrasında da 2. yönetmenlik yaptım. Ama bu meslekteki en büyük dönüm noktası benim için 2013 yılında kendi şirketimi kurmamla oldu. Bağımsızlığımı kazanmamı sağlayan şey oldu diyebilirim bu şirket. Filmlerimde artık hem senarist hem yönetmen hem de yapımcı kimliğimle bulunmaya başladım ki çok büyük bir mutluluk kaynağı oldu.

Film çekim aşamasının çantada keklik olmadığını bilsek de izleyici olarak iç yüzünden habersiziz. Mesleğinizin zorlukları nelerdir?

En zor tarafı uykusuz ve yorgun olsak dahi çekilmesi gereken sahneleri çekmeden eve gitmiyor oluşumuz. Bizim meslekte, sektörde de diyebiliriz, zaman eşittir bütçe yani para. Sette olduğumuz her saat su gibi para harcıyor. Durum böyle olunca da yapımcılar hem yönetmene hem oyuncuya en kısa sürede en kaliteli işi ortaya koymaları için baskı yapıyor. Bizi zorlayan bir başka faktörse iklim. Her türlü hava koşuluna kendimizi hazırlamak zorundayız. Açık hava çekimlerini özellikle çok sıcak veya çok soğuk havalarda yapmak bizi fazlasıyla zorlayan bir iş. Fiziksel zorlukların yanında psikolojik zorlukları da cabası. Yapımcının, yönetmenin, oyuncunun ayrı egosu olan bir

ortamda çalışıyoruz. Bazen işin biraz da güçler savaşına dönüştüğü oluyor.

Oyuncularla iletişim konusunda nasıl bir yol izliyorsunuz? Zorlukları var mı?

Elbette kendine göre zorluklar oluyor ve bu oyuncudan oyuncuya değişiyor. Egosuyla sette olan oyuncularla çalışmak tahmin edileceği gibi zor. Güç savaşları ise hem filme hem ortamdaki enerjiye moral motivasyona zarar verebiliyor. Yönetmen olarak bu tarz konularda arabulucu olmaya yatkın bir tavır sergilememiz gerekiyor.

Yönetmen olmak bir sürü gencin hayallerini süsler. İşinizin en sevdiğiniz yanı nedir?

Zorlukları aşmak çok keyif veriyor bana. Bu işi yaparken her türlü aksiliğe hazırlıklı olmak zorundayız. Her an bir sorunla karşı karşıya kalma ihtimalimiz var. Buna rağmen her sıkıntıyı en güzel şekilde aşıp sonrasında çok içime sinen eserler meydana getirmek gerçekten çok mutlu ediyor. Tabiri yerindeyse düğümleri çöze çöze ilerlemek her çözüme kavuşan sorunla birlikte rahat bir nefes almak insanın hem gururunu okşuyor hem egosunu tatmin ediyor.

Sinema sektöründe kadın yönetmen olmanın herhangi bir zorluğu var mı?

Bu soruya yönetmen kimliğimle ayrı, yapımcı kimliğimle ayrı cevap vermek istiyorum. Bilindiği gibi özellikle son 10 yılda kadın yönetmen sayısı hayli artmış durumda neredeyse eşit sayıda erkek yönetmen-kadın yönetmen var diyebiliriz. Bu nedenle yönetmen kimliğimle kadın oluşumla değil yaptığım işlerle konuşulduğumu ve bu konuda zorluk çekmediğimi düşünüyorum. Fakat aynı şekilde yapımcı kimliğimle eşit davranıldığımızı söyleyemeyeceğim. Yapım

sektörü ataerkil bir sektör olduğu ve kadın yapımcı sayısı parmakla sayılacak kadar az olduğu için bazen yersiz diyaloglara maruz kaldığımız oluyor.

Dizi/film çekim yapım aşamasında bulunacak kişinin kişisel olarak ne gibi özelliklere sahip olması gerekir?

Dizi film sektöründe kamera arkası ve hatta kamera önü çalışacak bir insanın en önemli özelliği sabırlı ve iradeli olmasıdır. Set hazırlığı süreci çok uzun zaman almasının yanında, bir oyuncu sadece kendi sahnesinde ışık, sahne ayarlanmasını beklemesi gerekiyor. Kiminin kitaba, kiminin örgüye dikişe kiminin de sosyal medyaya kendini vermesi bundan ötürü.

Sette çalışacak insanın beklemeyi bilmesi gerekli. Fiziksel olarak dirençli, sağlıklı, vitaminli olmak da set çalışanları için önemli bir özellik. Soğuk hava koşulları, uzun set saatleri, yeri geldiğinde uykusuzluk herkesin dayanabileceği şeyler olmayabilir.

Benim düşünceme göre bir de en önemli set çalışanı özelliği daima antenleri açık olabilmek. Bu ne demek diye soracak olursanız, setlerde yönetmen; yardımcılarında/asistanlardan eksikleri tamamlamasını istediğinde bir işi söylemiş olabilir fakat o asistan bilmelidir ki, o sahnede oynayacak oyuncunun hazır olup olmadığını kontrol etmek de mikrofonlarda sorun olup olmadığına bakmak da kastedilmiştir. Bir nevi sözsüz iletişime açık olma hali de diyebiliriz buna. Aynı zamanda azimli ve kararlı olmak girişken olup iş bitirici olabilmek aranan özelliklerden.

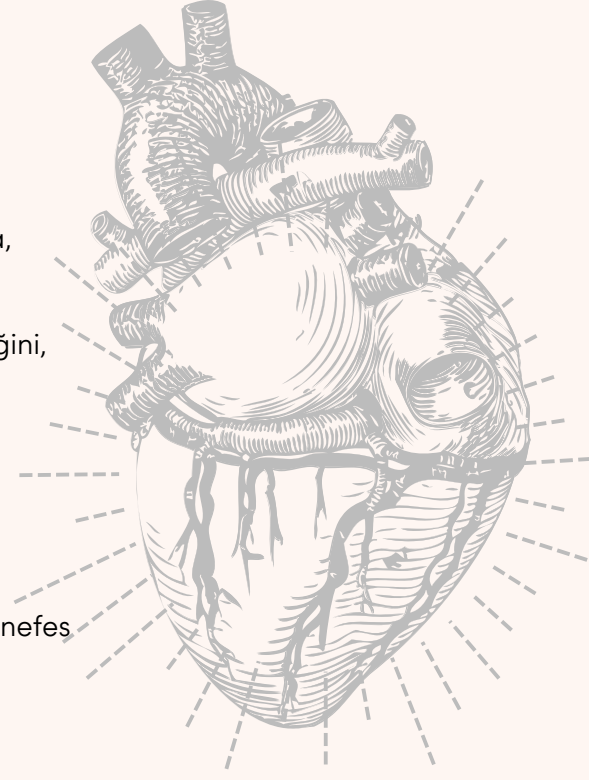
Bizim sorularımız bu kadardı. Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Ben teşekkür ederim. İyi günler...

Bu Aralar

Kübra Korkmaz

Kalbim istemsizce ritimsizleşiyor kendi içinde,
Uçmak, yardım etmek, hissetmek istiyor.
Etkileniyor her şeyden...
Umudunu kaybediyor, atmak istemiyormuşçasına direniyor yaşama,
Farkına varmadan atışları dengesizleşiyor, ritmi kayboluyor.
Sonra farkına varıyor ne kadar değerli olduğunu...
Her şeyin iyileşeceğini, kendini toplarlarsa başkalarını da etkileyeceğini,
Umudun hiçbir zaman kaybolmayacağını,
Her atışın bir umut
Her umudun bir sevgi
Her sevginin de yaşama dair var olduğunu fısıldıyor kendine...
Umut bir kalp atışı ve nefes kadar yakın ona
Anlıyor ve anlatmaya hazır bir fedaiymişçesine;
Tekrardan düzeliyor ritmi
Bşkalarının yaralarını sarmayı görev ediniyor; bu zor günlerde bir nefes
mesafesi kadar yakın olmayı, öldürtmeyi...

Burçin Laçın Altay

Türkü

Yüreği titreten türkölü bir seste durur
Ahir zamanı, tüm düşlerin...
Sesin tellerine dökülen nağmeler
Dağlarda gezen anıları toplar
Uzak yolların telaşında...

Yağmurları bitmiş bir mevsimin,
Kirpik telleri değince birbirine,
Bütün zamanların efendisi bir türkölde,
Yeniden sevdalandırır yüreği,
İnce damlaların sesinde...

Kim dokunur yüreğin derinine,
Sessiz coğrafyalardan uzanan elleriyle?
Bir türköl mü çarpar odalarının duvarlarına,
Karışıp bin yıllık ezgilerle?
Bilemem!...

Bir tek;
Hasreti tüten türköllerin sesinde,
Bin kere titreyen yürekleri bilirim.
Bir de;
Yaralı yüreklerin en derininde duran,
İnkârsız sevdayı bilirim...

Şiir

Çizim: Merve Atasever

Varlığım, varlığınla ihya olur da
Bu en büyük payedir, Ey Sultan-ı Zîşan
Bilirim yaraşmaz bu bendeye
Lakin
Yine de tarafından bir hüsnü-ü hatime isterim.

— Merve Atasever —

Uyuyan Güzelin Uyanacağı Günler

Nihal Çetinkaya

Kadına en büyük şiddetin (fiziksel, cinsel, duygusal) yine bir kadın tarafından yapıldığı bir dönemde (coğrafyada, ülkede), kadınlara verilen her türlü hakkın (söz, yaşam, ekonomik, eğitim...) sanki bir lütufmuş gibi dile getirilmesi bu çağın ayıbıdır!

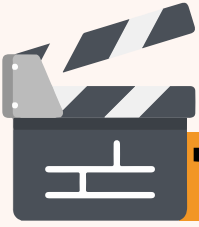
Kadınların, kız çocuklarının her türlü güven kırılması yaşaması, 'susan kadına su verin' denmesi ve bu gibi cahilce paylaşımları mizah olarak gören zihniyet bu çağın ayıbıdır!

Toplumları doğuran kadınlardır. Kadınlarınızı/kızlarınızı eğitin ki çocuklarınız insan olmanın cinsiyetle bir alakası olmadığını öğrensinler/öğretsinsinler.

Çok bilgili veya kültürlü olmamıza gerek yok ama zihniyetimizi, düşüncelerimizi, fikirlerimizi, karakterimizi değiştirip iyi yönde geliştirebiliriz.

Maalesef ki etrafımdaki çoğu kadın kendi varlığını da var olmasının değerini de bilmiyor. Yaşadığı sorunların sebebi olarak kendini sorumlu tutuyor. Çünkü onlara öyle öğretilmiş. Hayatı sorgulamadan, dayatılan yanlışları doğru sanmaya, akıllarına kendileri ket vurarak devam ettiklerinin farkında bile olamıyorlar.

"Uyuyan güzeli" değil "Uyuyan güzelin uyanacağı günleri" en kısa zamanda görmeyi diliyorum...

That Sugar Film

Sevinç Beysun Sağar

Yönetmen: Damon Gameau
Yıl: 2014
IMDb: 7,5

Çikolata, tatlı, mutluluk... Hayal edin-
ce bile gülümsüyoruz. Fakat, az sonra
size bahsedeceğim belgeseli izledikten
sonra, benim düşüncelerim bir hayli
değişti. Şeker hakkındaki bu belgese-
limizin adı; "That Sugar Film". Belgeseli
hazırlayan arkadaşımız, kendisini kul-
lanarak bir deney yapıyor. Üç yıllık bir
süre boyunca hiç rafine şeker tüketme-
miş sağlıklı bir bireyken, doktorlar ve
uzmanların gözetiminde 2 aylık "şeker
yeme deneyi" gibi bir projeye giriyor.
Tükettiği şeker miktarı ortalama bir ye-
tişkininki kadar. Gazlı içecekler, soslar,
düşük kalorili ve az yağlı diye piyasaya
sunulan, sözde sağlıklı veya az zarar-
lı yiyecekleri tüketerek, iki ay sonunda
olan değişimi bizlere gösteriyor.

Deneyin başından sonuna kadar her
adımını uzman bir ekiple (diyetisyen, sağlık danışmanı, patolojist vb) değerlendirmesi, izleyen
kişiye verilen bilgilerin havada kalmadığının en belirgin özelliği. Kan testleriyle vücuttaki iç-dış
değişimleri, çevresindekilerin ve kendisinin yorumuyla da ruh halindeki değişiklikleri rahatlıkla
karşılaştırabiliyoruz.

Aşırı şeker içerdiği için eleştirilen içecek firmalarından biri olan Coca-Cola'nın, şeker hakkın-
da olumlu fikirler paylaştıkları seminerlerine de yer veriliyor belgeselde. Yani sadece tek taraflı
çamur at izi kalsın mantığının aksine, tüm fikirler ya bilimsel olarak değerlendirilmiş ya da söz
hakkı doğan kişilerin de dediklerine yer verilmiş.

Bazı sahnelerin kurgusu ve montajı da izlerken hoş bir tat bırakıyor insanda. Avustralya'da
başlayıp Amerika'ya uzanan bir belgesel. Farkındalığı arttırıyor, çıkarılacak güzel dersler var.
Sürükleyici, eğlenceli ve bilgilendirici idi.

İyi ki izlemişim, öneririm.

Bekleyiş

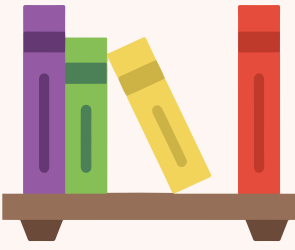
Kübra Kol

Ne zaman istediğim şeylerin geciktiğini düşünsem, hep kavuşmaya heyecan duyduğum o sevgiliyi hatırlarım. İnsanın içini kıpır kıpır ettiren, bacaklarının görevini bir anlığına unutturan o tutku kaç defa uğrar ki bir insan hayatına? Çaba gösterdiğim, gönül verdiğim işlerimin bir an önce gerçekleşmesini beklerken, büyüklenir de kendim belirlerdim vaktini. Vakit biraz geçsin, asardım suratımı. Şimdilerde o sevgiliyi bekler gibi beklemeyi öğrendim hayallerimi. Düşün bir diyorum kendime, sevgiline kavuşacağın o eşsiz yere ondan önce

götürmüş ayakların seni, beklerken bakınıyorsun etrafına, üstünü başını düzeltiyorsun, saçlarına dokunuyorsun ellerinle... En güzel halinle karşılamak istiyorsun onu. Öyleyse hayallerini de bir sevgiliyi bekler gibi bekle. Senin zamanın gelene kadar en iyi şekilde, aynı heyecanla yetiştir kendini. Işığının yayılacağı vakit mahcup olma kendine. En güzel halinle kucakla düşlerini. Bekleme, eskitme, erteleme. Vaktin seni uyandırana dek, en güzel rüyayı göster gözlerine.

Deneme

Milliyetçi ve Ütopik Bir Eser: Yeni Turan

Meryem Köseoğlu

Türk milliyetçi edebiyatının ve Türk ütopya edebiyatının önemli eserlerinden biridir Yeni Turan. Yeni Osmanlılar ile Yeni Turan partilerinin birbirleriyle olan mücadeleleri üzerinden Turancılık/Türkçülük fikri bir ütopya olarak ele alınmıştır. Yazar, hayal ettiği geleceği milletin köklerinde aramaya çalışmıştır.

"Gaye-i hayali, yabancı ülkeler ve milletleri kılıçla zapt edip üzerinde tembel ve atıl bir taht kurup oturmak değil, ta milletinden, menba-ı hayatından gelen bir kabiliyet, bir faaliyet, bir say ile, medeniyetle ebedi bir millet esasları ve temelleri kurmak olmalıdır."

Bu öze iniş, romanın ve karakterlerin isimlerinde kendini göstermiştir. Romanda modern bir ülke amaçlayan partinin başında Oğuz isminde ilk Türk hakanının adını taşıyan bir karakter vardır. Oğuz'dan sonra partinin başına Ertuğrul'un geçecek olması Sungur, Kaya gibi Yeni Turan'ın güçlü isimlere sahip olması, tarihi bir akışın izlerini göstermektedir.

Romanın en önemli ve dik-

kat çekici kısmı ise kadın konusudur. Aslında Halide Edip'i daha önce okuyanlar için bilindik bir durumdur. Yeni Turan kadınları; okuyan, çalışan, üreten kadınlardır. İktisadi, siyasi, sosyal yaşamın içinde en doğal bir yaklaşımla erkeklerin yanı başında çalışmaktadırlar. Zira romanın baş karakterlerinden Kaya, bu kadın tipinin önemli bir temsilcisidir. Romanda, kadın ve erkek ilişkisi ayrıca ele alınmıştır. Kadın-erkek arasındaki bağ, ev-yurt kelimeleri ile bağdaştırılmıştır. Bu konunun en güzel şekilde ele alındığı ve bir yurt ile ev arasındaki farkın kadın-erkek ilişkisi üzerinden anlatıldığı şu cümleler belki de kitabın en kıymetli sözleridir:

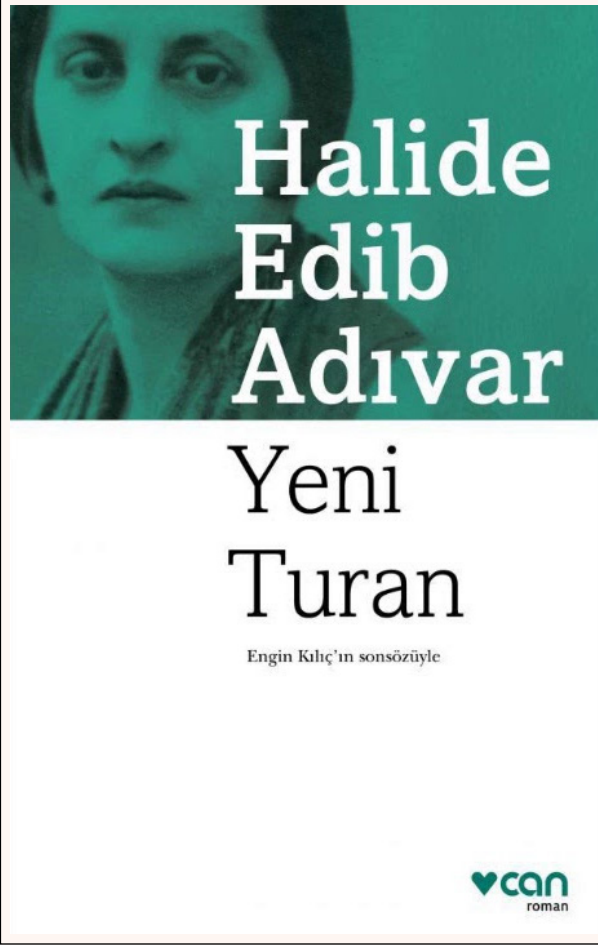
"Bu yurt, samimi bir yurt olmak için onu kuran iki

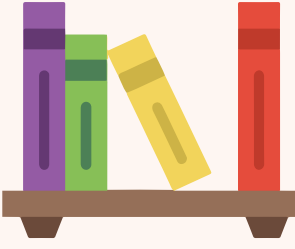
çift el, erkek ve kadın eli, birbiri içine en mütekebil bir emniyet ve muhabbetle gelebilmelidir. Geçici ihtiraslarına, hayatın didinmelerine ve zehirlerine galebe çalacak bir zihin ve kalp seviyesi, arkadaşlığı mevcut olmalıdır. Bunun birincisi bizde kabil değil. Çünkü sosyal kanunlar bütün kudret ve kuvveti, kadının istikbali ve hayatı üzerindeki her hakkı bir tarafa, erkeğe veriyor. Eşit bir zihin ve kalp seviyesi,

arkadaşlığı... bu da kabil değil. (Erkek) Daima yeni ve sırf maddi ihtirasla ve zevkler geçinceye kadar bir yurt kurup sonra onu yıkmak hakkını asırlardan beri erkek unsuru kullana kullana bu temayülât artık irsi bir hale geçmiştir. Sonra hiçbir vakit terbiyelerimiz bir erkeği aile reisi, bir kadının arkadaşı; bir kadını da mesul ve mutlak bir aile reisi, bir erkeğin arkadaşı diye hazırlamamıştır. Onun için yazık ki bugün Türk kardeşlerimizin ekseriyetinin yurdu, yurttan ziyade iki cins insanın bir zaman için oturdukları bir evden ibarettir. Bugün memlekette aynı kötülüğün neticesiyle birçok bedbaht kadın olduğu gibi çok da bedbaht erkek var."

Halide Edip'in bu cümlelerini okuduktan sonra yaşadığımız ilişkilerin bize dört duvardan oluşan bir ev mi yoksa uzun

yıllar köklerimizle tutunacağımız yurtlar mı verdiğini sorgulamak gerekiyor. Bir devletin sahip olabileceği vizyondan bahseden roman, aslında bu devletin temel yapı taşı olan aileden de bahsetmeden geçmemiştir. Kadın ve erkeğin eşit zihin ve kalp seviyesi ile kurduğu ilişkiler, kuvvetli ailelerin oluşmasına vesile olacaktır. Bu ailelerin her biri bir yurt kuracak ve yurtlar güçlü bir devleti doğuracaktır. Bu sebeptendir ki Halide Edip'in bu romanı en temelden güçlü bir devletin sınırlarını adeta bizimle paylaşmaktadır. Günümüzde hala tartışılan ve kesin bir cevap bulamamış milliyetçilik, merkezîyetçilik, Osmanlıcılık, kadın/erkek ve aile mefhumu gibi sorunları işleyen romanı ufuk açıcı olması amacıyla okumanızı tavsiye eder, kaliteli vakitler geçirmenizi dilerim.

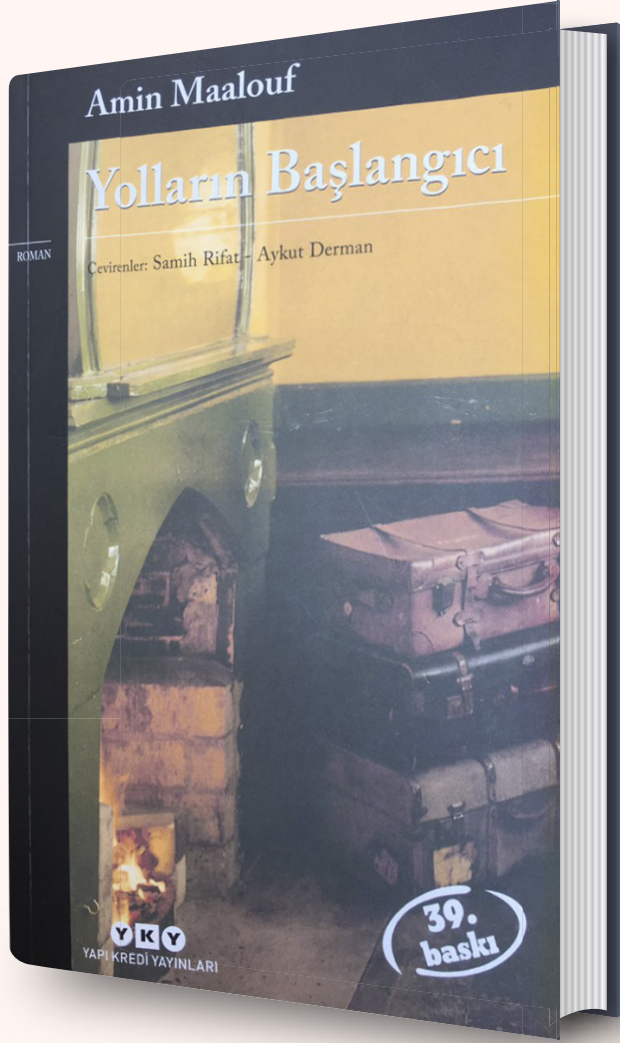
Geçmişin Peşine Düşüren Kitap: Yolların Başlangıcı

Süveyda Güleç

Amin Maalouf denince aklımıza ilk gelen kitaplar Semerkant, Afrikalı Leo, Doğu'nun Limanları olur. Hepsi listemde olan bu kitaplar bir yana, Yolların Başlangıcı yazarın okuduğum ilk kitabı oldu. Yazarla tanışmakta geç kaldığımı farkettilen belgesel tadında bir roman. Roman diyoruz ama daha çok bir otobiyografik kesit. Mektuplar, haritalar, belgelere dayanarak yazılmış bu eser Amin Maalouf'un hayatının belli bir dönemini anlatıyor.

Bir adamın(Amin Maalouf) geçmişine duyduğu merakın dedesinin hatırasına duyduğu saygı ile birleşip, onu kökenlerini araması için kamçılması ile başlıyor romanımız.

Cezbedici hikayesi ile bizi aniden içine çeken kitap, gerçeğe dayandığını bildiğimiz için gayet zevkli ve heyecanlı bir okuma sunuyor. Okurken yazarı objektif yaklaşımlarından ve korkusuzluğundan ötürü takdir ettim. Hangimiz bu denli cesur bir şekilde kendi aile geçmişimizi iyisiyle kötüsüyle en ince detayına kadar paylaşmayı göze alabiliriz bilemiyorum.

Kitapla birlikte Lübnan-Küba-Amerika arasında gidip geliyoruz. Arapça İspanyolca İngilizce Fransızca konuşan aynı ailenin farklı jenerasyonlarını görüyoruz. Kitabı okurken sürekli kendimi yazarın yerine ve sonrasında ise dedesinin yerine koydum. Ben şu an aile köklerimiz ne denli farkındayım ve benim torunlarım beni ne kadar tanıyacak, geçtiğim topraklar yaşadığım yerler onlar için ne anlam ifade edecek? Benim anıma ve tarihimize saygı duyup araştırma zahmetine girecekler mi yoksa umurlarında bile olmayacak mıyım onların? Bu sorular tüm kitap boyunca dolaştı durdu kafamda ve beni doğmamış çocuğumun doğmamış çocuğuna mektup yazmaya kadar itti. Sonra kendi dedemi düşündüm çokça. Cumhuriyet yılı doğmuş ve ülkesinin kalkınmasına an be an şahit olmuş dedemi... Memleketinin köyünün değişimine, gelişimine ayak uydurmaya çalışmış, dur durak demeden 90 yaşına kadar her gün çalışma hayatının tam içinde olup, ne anılar biriktirmiş ne tecrübeler edinmiş, anlatsa kaç roman olacak dedemi...

Kitap, yazar ve dedesinin 'özel hayatı' diyebileceğimiz kadar içinde olduğundan ötürü insanı derin derin düşünmeye sevketmesi, kendi aile kökenlerini irdelemeye itmesi açısından da gayet başarılı.

Amin Maalouf'tan, okunulduğunda pişman olunmayacak ve hatta Küba'ya karşı büyük merak uyandıracak bu kitabı okuyalım, okutalım.

Ben Yusuf Değilim

Ramazan Teker

Bir duman sigarayla geçmeyecek acılar,
Geçse bilirdim çok yaktım üst üste.
Aradığın şiir bu değil, içinde acı var.
Ben Yusuf değilim, bu kuyu karanlık.

Bu şiire gözlerini sıdırsam sevgilim,
Yakup ağlar, Ali ağlar, Zülfikar ağlar.
Lanet okur dizelere gök semalar.
Tanrının ellerini tutmamı bekleme benden,
Ben Yusuf değilim, bu kuyu dar.

Yirmi birinci yüzyılda bir çeşit intihardır sevmek,
Benim ruhum zaten ölü, sevemem seni.
Kenar mahallede devrimci gülme sevgilim,
Ben devlet değilim asamam seni.
Ne sen Hira'sın, ne ben Cebrail.
O mağaraya gelemem, bekleme derim.
Ben Yusuf değilim, bu kuyu derin.

Bölünemez anlar vardır. Habersiz ve yek olan. Eski ve yeni anların birlikte süzüldüğü. Hayattan kaçamak, zamandan çalınmış. An'ı yaşamak diyor buna kimisi. Sesimiz duyulmaz ama biliriz. Zamandan bağımsız sanki. Hiçbir yerde olmamak gibi. Bölünemez bir akış içerisinde. Yek lâhza. Her şeyi içinde barındıran ; aynı anda hem göğsünü gümlerip anımsatan hem de o an'ı yaşatan, yekpare bir sızı diyor kimisi de. Hiçlik ile varlık, yokluk ile hiçlik, hiçlik ile boşluk, menzil ile minval arasından hallice. Geçmişe yoldaş, bugüne yolak, geleceğe yol, parçalanması mümkün olmayan bir akış. Parçalanması mümkün olmayan bir iz; zamandan bağımsız, büsbütün bir zaman boşluğu. İçinde yaşadığımız his, yol ve mekan mıdır an, anlarımız, yoksa sadece anı mıdır, yahut yanıtı yanıtız sorulardan mı oluşuyor salt? Beyhude bir yaşam çabasının sonsuzluğu, acıya alışmış insanın kuyusu, neşesiz kahkahaların, sevince boğulmuş tebessümlerin biriktiği bir deniz diyor kimisi de belli belirsiz tebessümlerle, gözleri parlatan yaşlarla, çekingen ve afallatan hareketlerle. Yek lâhza. Bir bilinmezlik ve bir hissediş, belki de sadece. Ya da yekpare bir gayret; kim bilir gerçeği bükmek arzulu, arzusuz. İçimizde bir kıymık misali; bilerek yahut bilmeyerek. Öyle bir an'dır ki, yüreğimizde bir dünya sızısı, bir yaşam ağrısı. Ama kocaman bir yaşam sevinci. Devasa bir çaba ve fedakarlıklar; hem kendine beklentilerin hem de başkaları-

nın sana beklentileri. İyi ama diyor bazıları, 'an diye bir şey yok, söz konusu dahi olamaz, geçmişin geçip gitmesi, geleceğin belirsiz olması gibi. Geçmiş geçip gidiyorsa, gelecek kesin değilse, bir gün sonrasını görememe ihtimali katıyen varsa an diye bir şey var olamaz. Çünkü zaten bir gün hikaye bitecek.' Öyle ise yani bir gün hikaye bitecekse, yani velhasıl, bir gün her şey bittiğinde ardımızda yaptıklarımız ve yapmadıklarımız kalacak. Anlarımızdan oluşmuş geçmişimiz ve geleceğimiz kalacak diye araya girdim. Evet! Geçmiş ve geleceğimiz, anlarımızdan oluşuyor. Yek lâhza. Beklemenin, düşünmenin, yürümenin parçalanamaz bir akışı, bölünemez bir izi, bir bakışı, bir sözü... Bir an, ruhumuzdan, hayatımızdan çok şey alabilir veya çok şey verebilir, kendi elimizle bilmeden, kendi elimizle farkında olarak. Yekpare bir an... Gök berrak, zaman bulanık. Ömürden gün doğuyor her şeyden habersiz, ne getireceğini bilmeden. Acı, öfke ve sevincin birbirine karıştığı bir kıyı. Hissiz. Olacak olandan uzak, olmaya yakın. Savuruk, parçalanmış zamanın ve duyguların bulanıklığına esir birer beden. Küçük umutların yeşerdiği sığ hayatlardan oluşan. Ama parçalanamaz, bölünemez; zamandan çalınmış ve yaşamdan bir kaçamak. Bazen isteyerek, bazen istemeyerek. Geçtiğimiz, geçirdiğimiz, geçirmekte olduğumuz, geçireceğimiz an, anlar. Yek lâhza!

FOTO-SENTEZ

Fotoğraf: Hilal
Brezilya/Brezilya

Kuzeye nazır pencereden yel eser,

Yüküm, çilem hepsi kadere matuf...

Dünüm, bugünüm, yarınım... Yolumu keserler.

Kapı çaldı. Seri hareketlerle içeri giren genç alalacele ceketinin üst iki düğmesini açtı. Terlemiş, bir yarıştan çıkmışa benzer haldeki gençte dikkatleri çeken, gömleğinin rengi değişmiş yakası değil de gözlerindeki muhteşem parlaklık oluyordu. Mamafih yarış da kazanmışa benziyordu.

- Usta, oldu... Oldum!
- Ne oldu evlat, nedir bu telaş?
- Âşık oldum usta! Ah bir görsen... Bir görsen o gözleri... O bakışı... Kayboluyorum gözlerinde.

Hiç çıkmak istemediğim deryalardaymışçasına yüzüyorum derinliklerinde!

- Dikkat et evlat. Senin olana kadar belediye havuzu gibidir o gözler. İzinsiz girmek olmaz.

- Yapma be usta! İki dakika yaşayayım şurada duygumu. Hem, deniz dedim ama kahverengi gözleri... Ama çok ilginçtir, bir deryada gibi hissediyorum kendimi bakarken. Belki de bilmediğimden, kapkaranlık dehlizlerde kaybolmanın nasıl bir his olduğunu... En nihayetinde kendimi alamıyorum bu engin gizeminden o gözlerin.

- Boğulsam da, kaybolsam da, diyorsun yani?
- Ayyne...

Genç durdu:

- Ya Ustam be, Allah'ını seversen be... N' olursun... Beş senelik çırağınım. Kalfalığım gelmiş, diyorum ki "Beni anlarsa bir ustam anlar.", sen de nasıl anlıyorsun ama yani?

- Bir şey demedim ki evlat. Hem boğulmakta ne var, sevdiğinin gözlerine kem göz değmemesi için?

- Öyle desene be ustam... Tabii... Tabii tabii... Canım feda o gözlere...

- Yani gözüne vuruldun sen şimdi öyle mi?

- Sadece gözü olur mu? O ince uzun par-

Tablo: Bernard Boutet de Monvel

maklar... Narin mi narin... Dokunmak istesem kırmaya korkacağım bir dal, okşamak istesem bırakmak istemeyeceğim ipek bir kumaş...

Yaşlı adam biraz kısık bir ses ve biraz da te-
bessümvârî bir hava ile araya girdi:

- İpek de erkeğe haram ama...

Gençse dalgın ve adeta duymamışçasına devam etti anlatmaya:

- Ah o örgülü saçları... Simsiyah bir düğüm beni derdest eden... Kısa, hafif kalın o karakaşlar... Kendinden emin ve bir o kadar da vakur o bakışların altındaki o medar-ı hayat dudaklar... Ah ustam ah! Bir altın, bir gümüş olsam... Dövülmek isterim, o tende bir ziynet olmak, olabilmek için. Hoş, o inci dişlerin yanında yine esâmem okunmaz ya... En azından o zaman değer kazanırım belki...

İhtiyar, sakın ve gözlerinde hafif bir tebessüm ile usulca yerinden kalktı. Gençten gözünü ayırmıyor, genç de ustasının ağzından çıkacak bir kelâmı bekliyordu. İhtiyar, gözündeki tebessümü diline indirip gözlerini merakla doldurdu ve sordu:

- Kıza "âşık" oldun mu peki?
- O ne demek usta, ne anlatıyorum sabahdır sana ben!?
- Hayır; ben karakaş, kara gözden başka bir şey duymadım da, teyit etmek istedim.
- Kırıcı oluyorsun ama usta!
- Öyle mi dersin genç âşık?
- Öyle!
- Peki öyleyse; kapa gözlerini, aç kulaklarını beni dinle. Mümkünse, kalbinle...

"Yok olsa yarın o kara kaşlar, gözler ve dudaklar; ya yıpransa o narin çiçekten elleri; yine o düğüm düğüm örgülere düşürse aklar... Ya ihtiyar bedenlerde ne tutar sevenleri? Onun için sevgili evladım açmadan gözlerini, bahset bana aşktan! Bu sefer ama en baştan... Ne gördüğünü bilerek ve hissederek..."

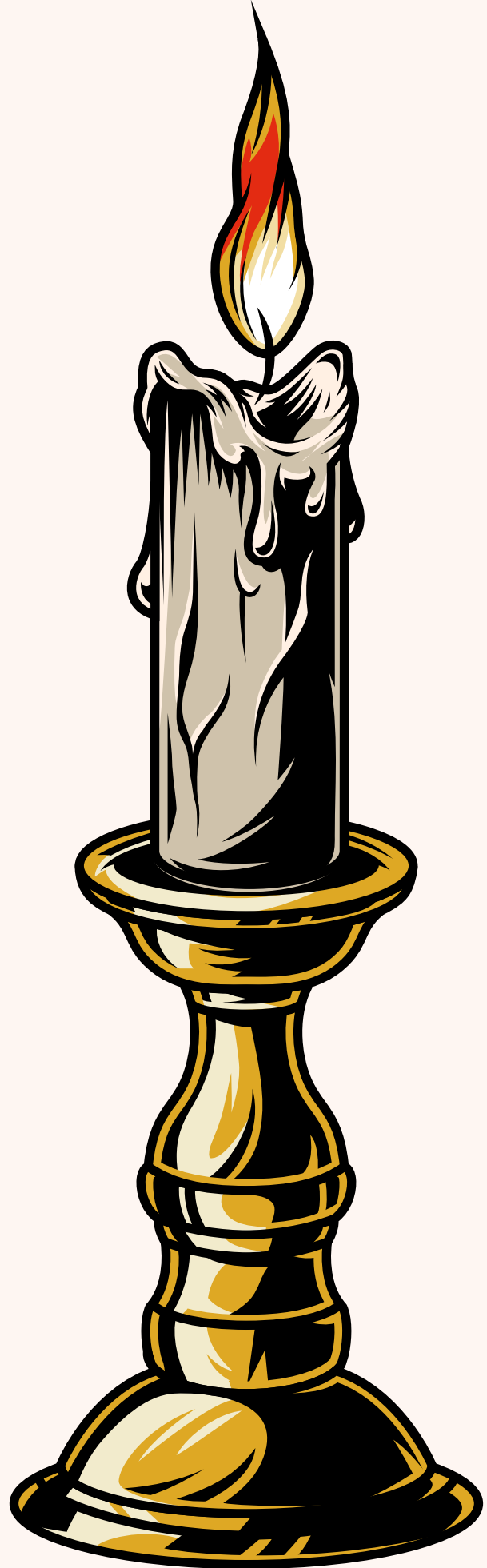
Genç, etkilenmişe benziyordu. Senelerdir yanındaydı ihtiyar ustasının ki sözüne itimadı tamdı. Gözlerini kapadı ve anlatmaya başladı:

- Karanlık usta... Her yer karanlık... Karanlık içinde bir sima görüyorum sadece. Önümü, arkamı, sağımı, solumu aydınlatan... Ki nereye baksam onu görüyorum! O usta! O! O ve yalnızca o!

İhtiyarın yüzünü bir tebessüm sardı.

- Aç şimdi gözlerini genç, yanıma geç ve otur. Sevmek, naçizane fikrimce budur. Bırak da karakaş, karagöz aşkının sana hediyeleri olsun, ha? Tabi tercih sana kalmış ya, gönlün bilir.

İhtiyar, tebessüm etmeye devam etti. Gencin de yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. Dağların arasından gelen yel, deniz kokularını pencereden içeri taşıırken; ihtiyar, yükünü bırakmış bir ruh hali ile müsterih, gençse, kendini mutmain ve daha güçlü hissediyordu.

Döndürmeye çalışıyorlar beni yolumdan
Çocuk çığlıkları arasında kalıyorum
Vefat etmiş duygularımın duyguları
Bende o zamanlar,
Kalbimin her tatil anında
Safir saatler takıyorum bebek kollarına
Onların hatırına zamanı durdurmayı diliyorum

Anlaşılmaz haller var bizim burada
Öyle ki
Anne suratlı bir sürü kadın toplanmış
Hepsi çocuksuz, hepsi zannımca asi
Bilmiyor muydum bu yola çıkarken baş tacını?
Kapılar çalacak boyuna ve ben, sağır
Kaygısızca oturacak,
Fiyaskoları örtbas edecek gücü arayacaktım

Bulabilirsem kendimden uzak bir yer
Varsa kurtuluşum, yol alacak, usulca sorgulayacaktım amacımı
belki de idrak ile ödüllendirilecektim
Yine de ben,
Nasırlı ayaklarımla yürüyebildiğim kadar geliyorum

Vardığım her kapıda
Alınım ele verdikçe pasaklı kalbimi
İnadına esrarlı ve daima yasaklı mecraları
Talan edecekti fikrim
Kaçacak kadar cesur olacaktım
Arayıp da bulamadığım her ne ise
Belki, ağrılı bir sahne belki bir sıcak kasvet
Ya da karton gemiler
Her ne ise, hediye edilecek duruşu duruşuma

Günlerden her gün,
Çocuk memleketi kadar huzurlu
Senaryoları sızdırıyorum hicaza
Bu yaşama en çok yakışacak feryadı
Tutup kalbime basıyorum

Nijerya

Nilgün Atay

Zuma Kayası - Nijerya

Nijerya,

Güneşin ışıldayan diyarı...

Bazen bulutların ülkesi... Bir çırpıda birleşmek için can atıp omuz omuza veren, daha sonra küskün gibi ayrılan dört bir yana..

Nijerya çobanların güzel ülkesi.. Minicik bedenleri, küçücük elleri ile kendilerinden uzun değnekleri ile, koca bir sürüyü kavurucu sıcaklarda dağ bayır gezdiren çocukların, çoğu zaman boylarından büyük işler yapan yavruların masalı..

Yaşlıları çizgi film seyrederken , başlarına yerleştirdikleri sepetleri taşıyıp, omuzlarındaki ağırlığa inat yüzlerindeki beyaz gülümsemeyi eksik etmeden büyüyenlerin düşü..

Kalplerindeki o heyecan, güzel başlarındaki o koca yükler, çelimsiz ama dirençli vücutları, ve muzip gülüşleri....

Kimilerinin anneleri muzlu sütü yapıp ellerine verirken, baş tacı ettikleri muzları satmak için türlü türlü dil dökenlerin ülkesi.. Bir avuç plastik beze sardıkları fındığı, fıstığı satmak için dans

edenlerin öyküsü..

Yağmur tanelerinin hüznü ülkesi sonra.. Ay-larca süren, davetsiz bir misafir gibi çat kapı gelen, damla damla süzülen.. Yağmur mevsimine eşlik eden, geceleri konserden konsere koşarak, serenatlarıyla çekirgelerin alkışlarını toplayan kurbağaların bestesi..

Harmatan mevsimi gelene kadar yeşilliğiyle büyüleyen, havaların ısınmasıyla ise dal dal kuruyan, yağmur mevsiminin dönüşünü asker yolu bekler gibi hasretle bekleyen palmye ağaçlarının hikayesi..

En çok da sarı, gri, kırmızı, turuncu tonları ile şıklık yarışında boy gösteren ne zaman nerden çıkacakları belli olmayan, devamlı kafalarını çıkaran hemen ardındansa pişmanlıkla geri kaçırın kertenkelelerin evi..

Nijerya sanatçıların ülkesi, hasır iplerle çantalar, sepetler yapan amcaların, fil dişlerini oyup anahtarlara dönüştüren gençlerin, kültürlerinin tüm renklerini desen desen kağıda işleyen ressamların, şarkılarla konuşan, danslarda kaybolanların aşkı..

Derede zayıf bir kayığın üzerinde suya ağlarını atanların, bazense bir kıydan bir diğerine taşlara basa basa suda yürüyen cesur yüreklerin mücadelesi..

Nijerya terzilerin ülkesi.. Renk renk, desen desen kumaşları ile özellikle genç kızları hayallerine kavuşturan, maharetli ellerinin karşılığını alamasalar da ekmek paralarının çıkartanların azmi..

Nijerya, bebeklerini sardıkları kumaşları sırtlarına bağlayıp hayatın yüküyle beraber sırtladıkları, annelerin, güleç yüzlü kadınların vatanı..

Nijerya Müslümanların ülkesi..
Nijerya Hristiyanların ülkesi..

Nijerya yaklaşık 300 kabilenin bir arada yaşadığı, bazen farklı dillerde konuşup, sırt sırta, omuz omuza, verenlerin hayatı..
Nijerya Afrika'nın kalbi.... Benimse artık kalbimde...

Güzel Nijerya'ya sevgilerimle...

Bir şey daha var... Şimdi... Nijerya içimi sızlatan bir özlem ile kalbimi ısıtan bir güneş ülkesi...

İnsan İnsana İhtiyaçtır

Veyda

Tarihe bir şimdi gerek..

Gececek seneler gibi
Bir tarla boyunca kuşlar önümden
Üzeri yorgun yorganlarla örtülmüş
Kışlar ömrümden..
Erimeye yüz tutan bin bir şarkının
Dağıtıyorum nakaratlarını
Her yere alabildiğine uzanmışım
Bir kuş sürüsü önüm sıra
Yanmaya başlayan kanatlarını çırpıtı
Ağır ağır eriyoruz
Kimimiz ölüp, kimimiz diriliyoruz

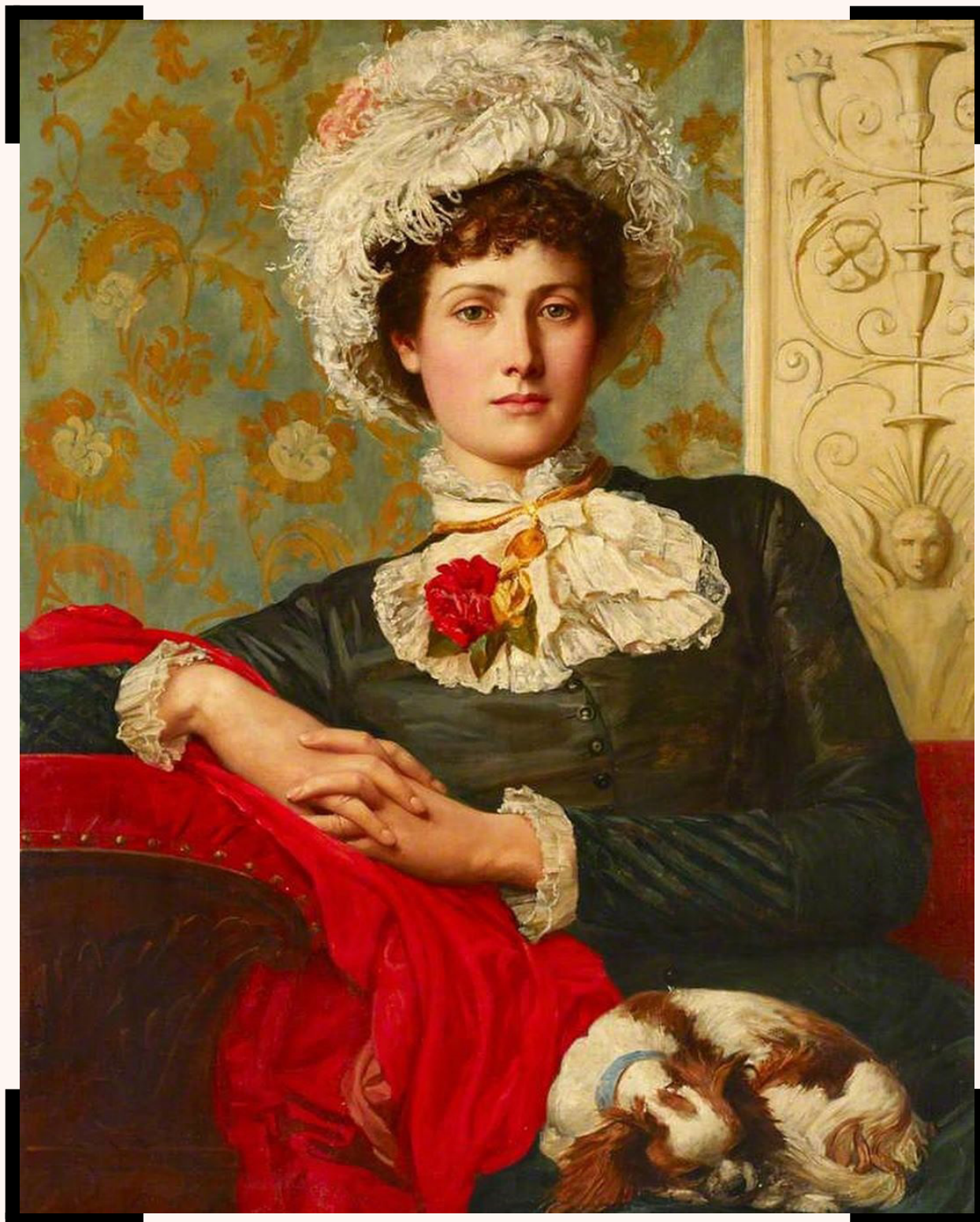
Gerçeklerle yüzleşecek yüzüm yok
Hem mesafeye mesafe demeye cesaretim
Dinlediğim bütün gemiler denize yanaştılar
Gidenim var yakın zamanda
Ama benim
Ağlamaya dahi gözüm yok

Bir gece yarısı uzak yıldızın birinde yaşayacağım
Sürülüp sularına
Sarılıp uyumak için sularına
Yalnız başıma üşüyeceğim

İnsan insana ihtiyaçtır
Bense seni beklemeye verilmiş bir sözüm
Bir penceren gözde olsun
Bir gözün pencerede..
Bilir misin
İki kişi bir an boyunca sonsuz olurlar
İki kişi sonsuz bir an boyunca bir olurlar
Şimdi tarihteki saati soran kim?

Benim adımla başla
Benim, ölümlüler diyarının ta kendisi
Gece kollarına açılmış bir gül
Bir dağ lalesi
Şimdiye değinmedik göz bırakmamıştır
Söylenmedik name kalmamıştır dillerde
İnsanın insana olan ihtiyacı
Benim sana
Senin bana
İkimiz bir olamayacaksak da
Söylerim yakın zamanda
İnsan insana ihtiyaçtır

Unprofessional Beauty, 1885
Valentine Cameron Prinsep

Penceremin Dünyası - I

Sevinç Beysun Sağar

Bu dikdörtgenin içindekiler hep değişiyor, hep bir hareketlilik halindedeler, ve hep aynılar.

İnce uzun, dimdik, başını inatla kaldıran, mağrur, en uzun, en yukarıda, gökyüzüne doğru kollarını açmış, kucaklayacak gibi, kucaklıyor gibi, ama değil, hepsi kendini dimdik, tek başına, ayakta tuta-bilmek için..

Ayakları yere basanlar tarafından dikkat bile çekmeyen bir gövdesi var. Sıradan. Yukarı doğru çıktıkça ara ara yeşillikler kondurmuş gövdesine. Yol gösteriyor gibi, öngösterim gibi. Yahut değil. Yahut, çoğalana kadar, azar azar tatmış benliğini. Adım adım koymuş kendi üstüne, artarak gitmiş. Yukarılara doğru ilerledikçe fark ediliyor, devasalaşıyor bir anda. Güçlü, büyük, kuvvetli, kocaman. Bir yandan da hiçbiri değil. Aralarında hatırı sayılır boşluklar var dalların, yaprakların. Bir bütünlük yok kendi içlerinde, belki de bir

türlü ayar tutturamıyorlardır, hep kavga içerisindedirler, bütün olamıyorlardır bilmedikleri bir sebepten... Aralarından rüzgarın geçip gitmesiyle 'övünüyorlardır' belki. Bambaşka diyarlardan bir esinti gelip, kondurunca bir buse yanaklarına, heyecanlanıp buna şükran duyuyorlardır... Kendilerini beğenip, içten içe tebrik ediyorlardır o buseyi aldıkları için. Ha-

vadan gelen bir buseyi... Belki zehirli bir öpücüktür o, zehirli bir dokunuştur rüzgarınki; sakince, sinsice, güler yüzle gelip, aralarından geçerek, engellereyerek bir bütün olmalarını, güçlenip daha da yukarıya çıkmalarını.. Belki de, böyledir fakat, müstehaktır ağaca. Ders alması ve bir bütün olmayı öğrenmesi gerekiyordu belki de bunca

zamandır. Ya da, rüzgarın hiçbir şeyden haberi yoktur, kendi yolunda, kimi zaman meltem kimi zaman fırtına olarak, dolaşıp durmaktan başka dünyanın her bir yanını... İnceliyor ağaç yükseldikçe, dalları daha sık, ama hala bir bütün değil, görebiliyorum aralarından kilometrelerce ötedeki evleri, içlerindeki devinimi, sancıları... Ağaç yine yükselmek istiyor..

Hırsların gözünü kör mü etti? Yetişemiyorsun istediğin yere, yolunu yine sen tıkiyorsun, azalyorsun, sen bitmiyorsun ama yolun bitiyor, sürünüyor musun bu şekilde yıllardır?

Var olduğundan beri böyle misin? Gözün hep yükseklerde mi? Dört nala koşan özgür ve fazla heyecanlı kısraklar gibi kalkmışsın şaha, demediler mi sana, şahlarla birlikte matlar da vardır, hep en yukarıda değıllerdir diye? Yahut belki de amacın budur, buraya kadar gelmek istemişsindir zaten, dalların ayrı görünse de, bir bütündür aslında içten içe?

“Hissederler birbirlerini onlar, ben, hissederim; ben onların, ben, bizim.” desene. Doruk noktasında, biri sağa biri sola biri de yukarı bakan sapsarı birleşik üç başlı yaba gibi yaprağın var, muhtemelen en küçüğün, en zayıfın, en yeşilin, en mutlun, manzarası en güzel olanın... Gökyüzünde yaşayan, kimsenin derdini görmeyen, duymayan, bilemeyen, bulutlarla arkadaşlık eden, yağmurla ilk tanışan, rüzgarda en çok eğilen ama kırılmayanın...Orada var olabilmesi için, arkasında bir ordu, bir toplu-

luk, rüzgarlar, fırtınalar, gövdesinde oynanan saklambaçlar, tırmanan maymunlar, güneşte sararan yapraklar, susuz kalan dallar, haykırımlar, kahkahalar, bir tarih, bir geçmiş, bir roman, anlatmaya değer ‘binlerce fit yükseklikteki’ hikayeler... Biraz daha yukarıda oluşan her yaprağın öncekinin üstünde yükselmesi, geridekini unutması veya unutamaması, sallantılar, saplantılar, beklenen ışık hüzmeleri, kimi zaman hayat bulunan güneşin düşman olup çıkması, bir ömür, binlerce ömür, hepsi senin için mi doruktaki üç taraflı küçük yaprak?

Evet.

Sen o muhteşem hayatı yaşa diye.

Hayır.

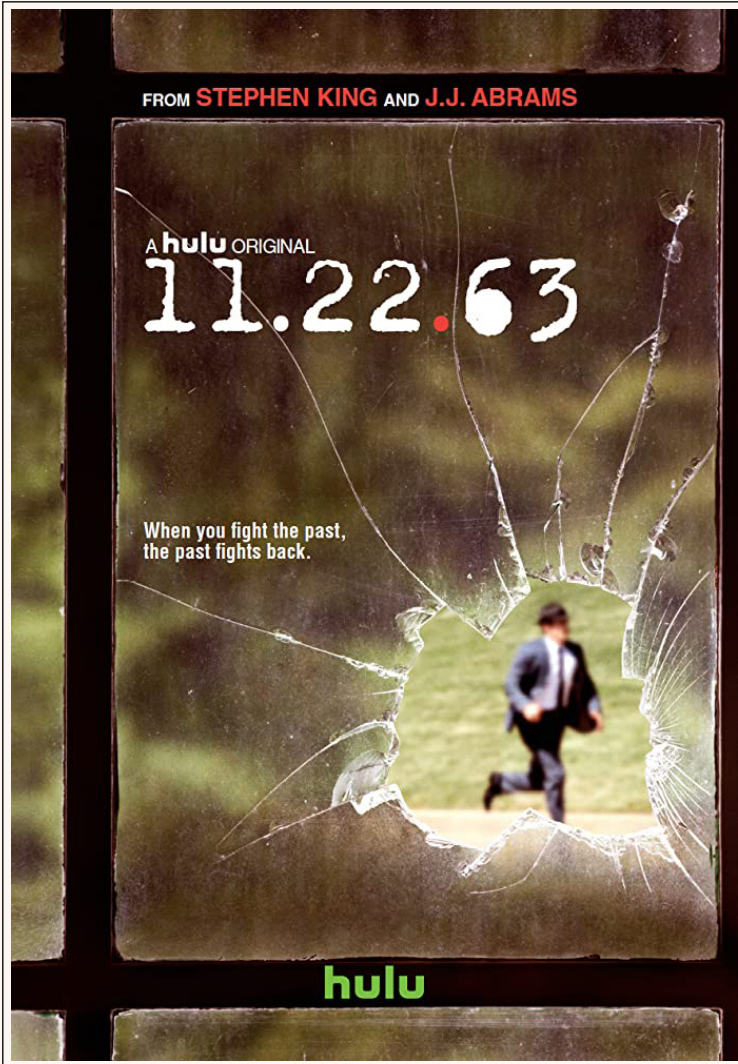
Her biri ayrı dünyaydı, ve her biri kendi hayatını sonuna kadar yaşadı.

Kimisi seni önemsemiştir belki, kiminin de umrunda olmamışsındır küçük yaprak.

Evet sen, manzaramdaki en büyük ağaç. Çok güzelsin. Anlarıma ortaksın. Düşüncelerimde motifsin. Manzaramda ev sahibisin. Yaz kış yeşilsin. Bunu şuan fark ediyorum. Yanındaki ağacın yapraklarını döktüğünü şuan fark ettim çünkü. Sana, size, hep bakıyordum, lakin görmüyordum. Bugün gördüm. Sevdim. Hayal kurdum. Yazdım. Trenler gelip geçerken uzakta duran o tek ağaç gibisin penceremin dünyasında. Tek ve büyük bir farkla; bu resimde etrafın dolu. Kalabalığın tam ortasındasın. Yalnız mısın? Kalabalık mısın? Bugün sabah aşağıda uçurtma gösterisi yaptı bir amca, sevdin mi? Uçan bir şeye aşağı doğru bakmak nasıl bir his?Anlatsana biraz.

Ayrıca hedefine ulaşmak için orada öylece mış gibi, dikili taş gibi, nefes almadan, göz kırpmadan, yaz kış yeşil olup, HEP OLMAN biraz garip. Eğer sadece hırsların yüzündense bunu konuşalım, kendine zarar veriyor olmayasın? Psikologlar var bizim tür arasında. Hallederiz. Ne diyorsun? Duyamıyorum? His mi edeyim? ‘Sadece varsın, ve var olmak istiyorsun, hepsi bu’ mu? Kolaymış. Değil. Ama sana bunu şimdi nasıl anlatayım..?

İyi geceler manzaram, sevgiler.

Yıl: 2016
IMDb: 8,2

11.22.63, zamanda yolculuk ve mini dizi severlerin listesinde mutlaka bulunması gereken, Stephen King'in 22/11/63 adlı romanından uyarlanan bir dizi. Lisede öğretmenlik yapan Jake Epping'in zaman yolculuğu yaparak J.F Kennedy suikastını önleme çabasıdır dizinin teması. Geçmişe gittiğinde amacından sapan Jake, bir kadına aşık olur ve hayatı gelecekte geçmişe kayar. Aşk, gerilim, gizem üçgeninde ilerleyen dizi, gerek kıyafetler, gerekse mekanları ile dönemini tam olarak yansıtan bir yapımdır. İzleyiciye nostalji yaşatarak alıp götürülen ve "Neden daha önce izlemedim?" dedirten bir dizi.

Serin Bir Rüyanın Hatırınadır Çektiğim Dünya Ağrısı

Gülistan Özmen

Ufkun derinliklerinde sarı ve mavi tonun birbirine geçip tamamladığı o eşsiz manzara, o an... Gün doğumunun bize her yeni başlangıç için armağanı... Gerçeği içine hapsederek hiç yaşanmamış gibi olumsuz anıları saklaması ne tuhaf bir döngü değil mi? Hayat da bundan ibaret değil midir? Yaşam için çırpınıp dindirdiğimiz anlamsız amaçları içine hapsetmiş döngü kısırı.

Attığım her adımın dönüp dolaşıp beni aynı noktaya getireceği gerçeği gibi. Bunun için defalarca verdiğim kararlar yüzünden kendimi suçladım. "Nerde yanlış yaptım, bu ben olamam" diye. Düşündükçe daha da yıprandım, umutsuzluğa kapıldım ama içimdeki ses hiç susmadı, bir adım daha atacak gücü her defasında buldum, irkildim ve uyandım. Çünkü yüreğimde taşıdığım o susmayan tohum küçük de olsa yeşerdi ve bana nefes aldırın umudum hiç susmadı. Yeni başlangıçlar hayalleri de beraberinde getirir umuduyla uyandım; yüreğimi dağılayıp içimde biriktirdiğim anılara rağmen. "Bunca keder geçti üstünden, anla-

madım hala sağ mıdır dağ mıdır yüreğim?" İyi ya da kötü ne olursa olsun, yüreğimdeki her acı beni ve düşüncelerimi var eden tek çıkış yolum. Yorulduğum zamanlar da oldu, zihnimin güçsüz düştüğü, her şeyi unutmak istediğim zamanlar... Her yeni güne uyanmanın ağır geldiği, insanın bütün olumsuzluklara rağmen, güç bela, içinde bulunduğu kâbustan uyanmasının zor olduğu sabahları da yaşadım ve o uzun süren kâbustan uyandım. Umduğum gibi olmasa da zifiri karanlıktan aydınlığa açılacak o yolu, kendime söz vererek mücadele edip bulacağıma inanıyorum. Düşlere olan inancımı yitirmedim daha, yaşadığım hayal kırıklıklarına rağmen. Üzerimden sadece yorgunluğu atmak kalıyor geriye. Gönül yorgunluğu mu yoksa düş kırıklığı mı bilmiyorum yüreğimdeki, duygu sadece his yokluğu..

Geriyeye sadece, yaslanıp hayatın bana getireceklerini ve benden alacaklarını izlemek kalıyor. Bunu yapmak benim için her zaman bir çözüm yolu olmuştur.

Turmalin Taşı

İzmirli Hasan

Doğal taşlar içerisinde en renklisi olarak bilinen Turmalin taşının, bünyesindeki başlıca mineraller; sodyum, magnezyum, demir, lityum, alüminyum, manganez, bor, oksijen ve silisyumdur.

Eser miktarda krom, vanadyum, kalsiyum, potasyum da bulunmaktadır. Sertlik derecesi 7'dir. Özgül ağırlığı 3 - 3.2 dir.

Genetik sistem hastalıklarının tedavisinde yardım eden Turmalin bedenimize temas ettiğinde ihtiyacımız olan enerjiyi yoğun şekilde karşılar olumsuz enerjiden de temizler.

Hafızayı kuvvetlendirmesi, konsantrasyonu arttırması, lenfleri ve kanı toksinlerden temizlemesi de Turmalin taşının özelliklerindedir. Siyah ve kahve Turmalin kalbi

güçlendirerek metabolizmayı düzene sokar bağırsaklardaki enerji tıkanıklığını açar toksinlerden temizlemeye yardımcı olur ve bu sürede kabızlığı giderir.

İş hayatında pratik yeteneği arttırmaya yardımcı olan Turmalin; istikrarlı davranmaya teşvik eder, ofiste bulundurulması faydalıdır. Kişi için zararlı hale gelmeden önce negatif enerjileri ve negatif insanları tanır ve kişinin bunlardan uzak durmasını sağlar.

Omurga problemlerini çözmesi ile bilinir. Bu nedenle daha çok omurga bölgesinde kullanılması tavsiye edilir. Aurayı temizleyip dengeler enerji tıkanıklıklarını kaldırır, depresyonu giderir. Siyah turmalin dehşet, korku, endişe ve kuruntuyu azaltmaya yardımcı olur. Anksiyete tedavisi için kullanılabilir. Pisişik saldırılara karşı koruma kalkanı oluşturur.

Turmalin aynı zamanda saçları korur, parlaklaştırır, canlandırır. Akciğerleri sağlıklı tutmaya yardımcı eder, astım ve nefes darlığı gibi hastalıkların tedavisinde yardımcı olur. Beyin sağlığını destekler, yüksek ateşi giderir.

Timus bezini sağlıklı işlevsel tutmayı sağlar, bağışıklık sistemini güçlendirir. Siyah ve kahve turmalin bağımlılıklardan kurtulmaya yardımcı eder kanser tedavisinde yararlıdır.

Radyasyondan, radyoaktif ışıklardan koruması da bilinen özelliklerindedir. Elektronik eşyadan yayılan radyasyona karşı güçlü bir kalkan yansıtıcı görevi yapar, kemoterapinin olumsuz etkilerini temizler.

Sevgi, sağlıklı kalın turmalin kullanın...

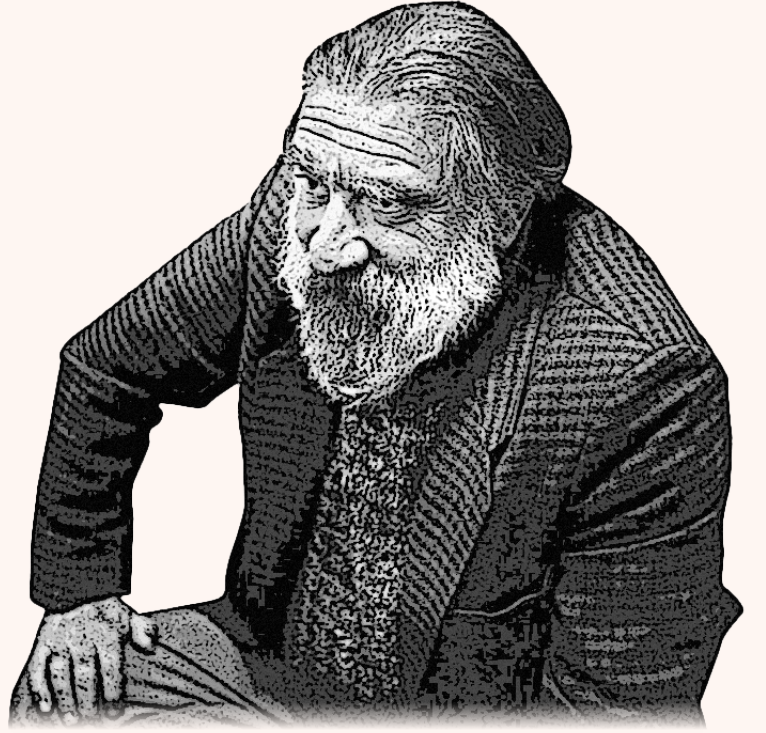
Hayır

Can Yücel

Dinlensin diyedir gözlerimiz
Bu önümüzde açılıp giden manzara;
Bu dünya, yoruldu mu kuşlar konsun diyedir,
Ve tanrılar boşluktan bıkınca.

Ellerimize malum olur nedense
Suların rengi balıklarıyla, çiçekleriyle,
Düşünmenin huzuru ayan olur;
Soğğun sessizliği hakeza.

Yuvarlanan yıldızlar içinde saçlarımız,
Boylarımız büyür usul usul;
Duyulmasın diye gürültüler uykularda
Yağmurlar yağar geceleri.

Nokta

Kaçalım

Kaçalım...
Zaten geç doğacak bu sabah güneş...
Karanlığın sokaklara taşmış
Kalbimde ikimize de yetecek yer var.

Kaçalım...
Kimseler duymaz ıslığını rüzgarın,
Korkunç bir sessizlikle başlayan
Işksız günlere uyanan bir adamdın

Kaçalım...
Soğğa dayanır ellerim
Senin kutuplarında hayatta kalmalıyım
Tut ki bir daha bırakamayasın
Gülüşlerim hep yanı başına
Gözlerim hep gözlerine yakışıyor
Geç kalmayalım, kaçalım
Melekler öpsün yüzünü
Bir baştan başlamak mesafesindeyim
Kaçmayacaksak da
Gel ölelim

Şiirhane

Raskolnikov uzaklaşırken düşünüyordu:

“Nerede okumuştum... Ölüm cezasına çarptırılmış biri sehpaye çıkmadan bir saat önce şöyle söylüyor ya da düşünüyordu. -Yüksek bir yerde, bir kayanın üzerinde ancak iki ayağımı koyabileceğim kadar daracık bir yerde yaşayacak olsaydım, dört bir yanım uçurumlarla, okyanuslarla çevrili olsaydı, fırtınalar, zifiri karanlık olsaydı her yanım, kimsecikler olmasaydı yanımda, o daracık yerde öylece bir ömür, binlerce yıl, sonsuza dek yaşamak isterdim! Yaşayabilsem, yalnızca yaşayabilsem, yaşayabilsem! Nasıl olursa olsun, yaşasam! Ne yaman bir gerçek! Tanrım, ne yüce bir gerçek bu! Ne alçak bir yaratık şu insanoğlu..”

RAF

Ağustos
2020

rafdergi20@gmail.com

[raf_dergi](https://twitter.com/raf_dergi)

[raf.dergi](https://www.instagram.com/raf.dergi)